

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 487 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

MIRIS IZDAJE

D 1,90 €; CH 2,60 CHF; A 1,70 €; NL 2,00 €; B 2,00 €; BIH 1,80 KM; MK 45,00 DEN; CG 0,75 €; HR 10 KN; SLO 1,80 €

★ **DOK HOLIDEJ** ★

487

Frenk Larami

MIRIS IZDAJE

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 487

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

THE SCENT OF BETRAYAL

Recenzija i adaptacija

Nikola Šimunović

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 24. XII 2014.

Tržište: 2. I 2015.

CIP–Katalogizacija u publikaciji
Biblioteka Mатице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint,
1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: DOO MAGYAR SZÓ – Kft. OJ Štamparija FORUM, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – THE SCENT OF BETRAYAL

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Nikola Šimunović

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

U velikoj osvetljenoj odaji u prizemlju velelepne rančerske kuće, dvanaestak ljudi je sedelo oko dugačkog uglaćanog stola na kome su se još nalazili ostaci večere. Bar polovina prisutnih bila je odevena u uredna građanska odela, a gotovo svi su pušili skupe kubanske cigare.

Na čelu stola, u izrezbarenoj stolici sa visokim naslonom i sedištem presvučenim crvenim plišem, sedeo je bogataš Džejson Tejlora, snažan pedesetogodišnjak grubog izgleda. Desno od njega sedeo je njegov sin Tim, crnokosi dvadesetpetogodišnjak, koji je dosta podsećao na svog oca.

Preko puta Tima nalazio se rđokosi čovek koščatog lica sa dugim brkovima koji su mu davali sasvim neobičan izgled. Njegova desna ruka je počivala na ivici stola, odakle ju je svaki čas mogao spustiti do drške svog niklom okovanog kolta marke „remington“, pripasanog nisko na bedru. Bio je to Bert Kvin, Tejloraov glavni revolveraš i jedan od najopasnijih plaćenih ubica koji su ikada hodali Divljim zapadom.

Njih trojica su dominirali ovim tajnim sastankom, a sada su svi bez daha slušali Džejsona Tejlora koji je izlagao neki zajednički plan.

Istovremeno, u dvorištu ranča opasanog visokim zidom, vladala je pomračina i mir. Samo su se povremeno videle siluete stražara koji su se kretali levo-desno u najvećoj tišini, čuvajući imanje i urotnike.

Stražar koji je hodao ivicom zida visokog devet stopa nije mogao ni da sluti šta će mu se dogoditi. Dok je hodao pored ivice opasane bodljikavom žicom, neko mu je munjevito namakao omču oko vrata. Nije uspeo ni da krikne i već se našao u bezdanu. Telo mu se sručilo na kamenito tlo pored temelja zida. Dva čoveka su nečujno iskoračila iz tame. Jedan od njih je skinuo omču sa vrata stražara i glava je beživotno klonula.

– Slomljen vrat – šapnuo je Gordon.

– Dobro – uzvratio je Kejsi kratko. Uzdahnuo je i pogledao nebo.

– Uskoro će izaći mesec. Nemamo vremena za gubljenje.

Obojica su bili teksaški rendžeri i nosili su puške prebačene preko

leđa. Imali su čizme sa specijalnim kožnim donovima prilagođenim za penjanje po glatkoj površini.

Gordon je savio konopac i ponovo napravio omču.

Odjednom je odjeknulo sumorno zavijanje kojota.

Gordon je pogledao Kejsija i pokazao palac, baš kad se sa udaljenog kraja zida oglasio huk noćne sove. Nastavili su da čekaju. Začuli su još dva signala.

– Svi su tu – rekao je Gordon tiho.
– Vreme je da pređemo preko zida i uđemo u dvorište. Da li je onaj Meksikanac rekao koliko će stražara biti?

– Rekao je samo da će ih biti mnogo. Prokletnici, samo da ih ne bude previše!

– U pravu si! Taj vraški sastanak može biti gotov pre nego što ih sredimo.

Kejsi je nešto promrmljao i pokretom ruke pokazao na konopac koji je držao njegov kolega. Gordon je klimnuo glavom i pogledao prema vrhu zida koji je bio opasan gvozdanim stubićima preko kojih je bila zategnuta bodljikava žica.

Pažljivo je odmerio rastojanje, a zatim zavitlao užu nastojeći da nabaci omču na jednu od šipki. Ruka mu nije zadrhtala i uspeo je od prve. Lagano je povukao konopac da vidi da li je dovoljno čvrst, a zatim mah-

nuo Kejsiju i počeo brzo da se penje. Čizmama je zagrebao zid i krenuo bez ikakvih problema. Posle nekoliko minuta je dohvatio metalnu šipku, izdigao se i pažljivo stao na bodljikavu žicu. Domogao se vrha zida, čučnuo i sa revolverom u ruci se pažljivo osvrnuo oko sebe.

Zapazio je pokrete na nekoliko mesta – u jednom uglu ugledao je Stiva Kola koji se dočepao vrha baš kao i on i takođe preskočio žicu, polegavši po zidu. Na istoku je to isto uradio Džejk Braun, dok su se na potpor-
nom zidu nalazili Džo Hejg i Sem Henderson.

U jednom trenutku, svi su ležali na zidu, dok je dole, u podnožju zida, Kejsi Bener čekao Gordonov znak. Već u sledećem trenutku je osetio trzaj konopca.

– Sada može, Kejsi! – šapnuo je Gordon, ali odmah zatim se ispravio.
– Čekaj, neko dolazi!

Kejsi se priljubio uz zid, držeći čvrsto kolt u ruci. Ostao je tako neko vreme, ne pomerajući se i pažljivo osluškujući.

Tada se iza drveta na sredini dvorišta pojavio stražar. Sve nakon toga se odigralo kao u magnoventu. Stiv Kol se poput senke podigao sa zida, potegao nož i već u sledećem trenutku stražar se srušio kao pokošen.

Gordon je odahnuo. – Penji se, Kejsi. Put je čist!

Ovaj ga je bez reči poslušao. Svuda okolo je vladala tišina, a svi rendžeri su bili na svojim mestima.

– Moraćemo da se probijemo do kuće pre nego što izađe mesec – dobio je Stiv.

Tihi zvižduk je bio znak da svi puste konopce i lagano se prebace na unutrašnju stranu zida. Gordon i Kejsi su bili prvi, a uskoro su im se pridružili i ostali. Okupili su se ispod krošnje limunovog drveta i skinuli puške koje su nosili prebačene preko leđa. Stiv Kol je mirno prišao mrtvom stražaru i izvukao svoj nož da bi ga vratio u futrolu.

– Odavde ćemo se prišunjati do kuće! – šapnuo je Kejsi. – Zapamtite da nema pucanja sve dok svako ne zauzme svoje mesto. Važno je da svi krenemo odjednom!

Pogledao ih je sve još jednom.

– Srećno, momci! Nema milosti! „Krupna riba” nam je potrebna živa, zato bi bilo poželjno da Džejson Tejlor ne strada. Ako pruže otpor, zna se šta sledi! Ja preuzimam odgovornost!

U unutrašnjosti rančerske kuće u jako osvetljenoj velikoj prostoriji, sastanak urotnika bio je u punom jeku.

Ni ne sluteći šta se napolju pod okriljem mraka događa, Džejson Tejlor dobio je sinu – Dovedi Džerija Fejta.

Tim klimnu glavom. Uskoro se vratio u prostoriju sa plavokosim tridesetogodišnjakom koji je nosi mali revolver u ramenoj futroli ispod sakoa.

– Većina vas poznaje Džerija – obratio se prisutnima Tejlor senior. – On je moj pravni zastupnik i mogu da kažem da me je do sada izvlačio iz gotovo nemogućih situacija. Ne slaže se u potpunosti sa mojom šemom, ali pošto je profesionalac, učiniće sve što može. Je li tako, Džeri?

Fejt se osmehnuo i izvadio neke papire iz torbe.

– Učiniću sve što je u mojoj moći, Džejs – dodao je sležući ramenima.

– Dakle, gospodo, što se tiče udruživanja koje je predložio gospodin Tejlor, ja sam u ugovoru sve podrobno razradio. Napisao sam koliko ko treba da doprinese u ljudstvu i ostalim stvarima, a precizno sam naveo kolika će dobit biti za svakog pojedinačnog učesnika. Sve je napisano jasno, konkretno i bez nepotrebnih advokatskih nagvaždanja. Zbog toga se nadam da će te sve razumeti.

Dodao je nekoliko papira Timu, a ovaj ih je podelio ostalim banditskim vođama.

– Džejs je rekao da ne odobravam ovaj plan u celini, pa moram da vam kažem da se ovde planira ubistvo tekšaškog guvernera, kao i čelnih ljudi dve susedne države.

Pošto se žagor razlegao odajom, on iznenada začuta. Vođe bandita s nevericom pogledaše u Džejsona Tejlora. On se osmehnuo i odmahnuo rukom.

– To je tačno! – potvrdio je. – Nameravam da ubijem guvernera Tek-sasa, Meksika i Luizijane. To je neophodno, verujte mi – dodao je tiho. – Ako neko ne uviđa potencijalne mogućnosti celog plana, onda je bolje da odmah odstupi, jer za takvog neće biti mesta u organizaciji koju nameravam da izgradim.

Lagano je prešao pogledom preko svih prisutnih za stolom, a onda je pogledao u Fejta i klimnuo glavom. – Pročitaj im, Džeri. Neka vide koliko ćemo biti moćni!

Nije završio rečenicu, jer se odjednom začuo zvuk razbijenog stakla i lomljenje drveta, praćeno divljim povicima, pušćanom i revolverskom paljbom.

Svi prisutni u odaji su skočili i mašili se svojih revolvera. Džeri Fejt je pružio ruku ka futroli pod miškom, ali je Bert Kvin bio brži od njega. Dok je vukao Džejsona Tejlora iza sebe i štitio ga od napada sa vrata, već je imao u ruci svoj „remington”. Bogatašev sin Tim, koji je vrlo brzo potegao kolt, bio je odmah iza njega i potrčao je prema ulaznim vratima.

– Skloni se, Time – povikao je Bert Kvin kada su se vrata sa treskom otvorila i rendžeri nagnuli unutra.

Mladi Tim ga nije poslušao. Opalio je i tane je svirnulo kroz Kejsijev šešir. Rendžer je odvratio munjevito, ali precizno, tako da je snop tanadi iz skraćene dvocevke digao Tima u vazduh i bacio ga na sto, preko koga je kliznuo dalje.

Džejson Tejlors je prebledeo i viknuo sinovo ime. Ali, njegov očajnički poziv zaglušila je pucnjava koja je ispunila odaju. Kvin je ispalio hitac na Kejsija, koje je hicem zaustavio beg jednog bandita kroz prozor. Udar vazduha i tanadi izbacio je telo napolje, a rendžer se bacio u stranu i pogledao oko sebe.

Za to vreme, Džeri Fejt se sakrio ispod stola i ostao tamo šćućuren i zgrčenog lica, dok su kuršumi odbijali komadiće drveta sa velike drvene površine iznad njegove glave. Nije mu padalo na pamet da se potruži da pokuša da spase Tejlora, kao Bert Kvin. Tejlors, pak, nije obraćao pažnju ni na šta, već je nastojao da se vrati, kako bi dohvatio telo svog sina, čije lice je bilo izobličeno od bola.

Pošto je već ispraznio dvocevku, Kejsi hitro izvuče kolt i baci se na pod. Ispalio je jedan metak u padu i pogodio Pita Smita, bandita koji je čučnuo pored noge od stola, nišane-

ći jednog od rendžera. Bio je to Gordon koji se munjevito okrenuo i dokrajčio Smita još jednim preciznim pogotkom.

U isto vreme, čuo se snažan prasak sa druge strane i rendžer oseti kako ga je nešto opeklo po obrazu. Čvrsto je stegao zube i povukao oroz svog teškog kolta. Kao i uvek, bio je precizan i bandit čiji ga je metak okrznuo se srušio na pod.

I ostali rendžeri su napredovali korak po korak, pucali i izbegavali hite bacajući se čas na jednu čas na drugu stranu. Banditi su bili više usmereni na to da se domognu izlaza, nego da pružaju otpor. Tako je, za svega nekoliko minuta od ulaska rendžera, pod bio prekriven telima zaverenika.

Džejson Tejlor je konačno uspeo da se otrgne Bertu Kvinu i pojuri prema telu svog sina koje je izrešetano ležalo na dugačkom stolu. Van sebe, Kvin je koraknuo prema prozoru, nadajući se da će pogoditi nekog od rendžera. To mu je i uspelo, jer se Sem Henderson uhvatio za rame, dok je Džejk Braun iznenađeno zastao opipavajući posekotinu na glavi koja je obilno krvarila.

Odmah zatim, Kvin se okrenuo i iskočio kroz polomljen prozor. Pomalo zatečen, jer je baš tada punio revolver, Kejsi je pritrčao prozoru i ispalio hitac u mrak.

– Stive! Džo! Za njim! – povikao je.

Dvojica rendžera munjevito iskočiše kroz prozor i u dvorištu se začu pucnjava. Kejsi uzdahnu i okrete se prema drugaru koji je šetao između tela na podu.

– Trojica ili četvorica će preživeti – konstatovao je Gordon. – Ostali su gotovi.

Onda je podigao pogled i zamahnuo svojim koltom koji se još uvek pušio.

– Uхватili smo krupnu zverku – rekao je mirno.

Bled u licu, Džejson Tejlor je pred zapetim Kejsijevim revolverom mirno stajao pored zida. Malo dalje od njega, visoko podignutih ruku, stajao je Džeri Fejt, još uvek držeći svoj revolver sa sedefastom drškom. Jedan rendžer mu je prišao i uzeo mu revolver.

– Stani tamo – naredio je Kejsi i pokazao mu na Tejlora. Ovaj ga je bez reči poslušao i stao pored svog šefa.

Kejsi je sa zadovoljnim izrazom lica odmerio glavnu zverku.

– Dolijao si, Tejlоре – dobacio je.

– Dugo smo čekali da te uhvatimo, ali se isplatilo.

Tejlор je ubrzano disao, a oči su mu gorele grozničavim sjajem.

– Proklet da si! – prosiktao je.

– Sada kad je moj sin mrtav, nema mesta na zemlji gde ćete moći da se sakrijete. Dočepaću vas se, makar me to koštalo i poslednjeg centa. Pre nego što dželatovo uže stegne moj vrat, bićete gotovi!

Rekavši to, posegnuo je rukama prema Kejsiju, verovatno ni sam ne znajući šta bi trebalo da uradi. Pošto je bio na oprezu, rendžer se hitro izmakao, i već sledećeg trenutka se drška njegovog revolvera spustila na Tejlorovu glavu. Snažni vođa bandita–urotnika se zagrcnuo, izgubio dah i pao na kolena. Kejsi za tren diže pogled, jer su u prostoriju ušli Stiv Kol i Džo Hejg.

– Umakao nam je – reče Kol. – Imao je osedlanog konja pored sporedne kapije i tačno je znao kuda ide. Sigurno je već kod granice.

Kejsi klimnu glavom i ponovo se okrete prema Tejloru i Fejtu.

– Dobro obavljen posao, momci – rekao je rendžerima. – Pokupite ove ranjenike i spremite se za put. Celo društvo vodimo u Ostin! Ranč zapalite do temelja!

* * *

Pored Džejsona Tejlora i Džerija Fejta, još trojica banditskih vođa preživeli su put do Ostina. Dvojicu ranjenika sahranili su pored puta na nekoliko milja od ranča.

U Ostinu su Fejt i Tejlor predati rendžerskoj komandi koja ih je pod posebnom stražom smestila u ćelije ispod štaba rendžera. Bile su to specijalno pravljene ćelije dovoljno prostrane za jednog čoveka, sa gvožđem okovanim vratima i malim prozorom pri vrhu. Hrana i piće su doturani zatvorenicima kroz specijalni otvor na dnu vrata. Veoma malo svetlosti je dopiralo kroz uzane proreze na tavanici.

Kao posebno značajni zatvorenici, obojica su „bačeni” u ćelije nakon detaljnog pretresa. Ipak, Džeri Fejt nije hteo da se pomiri sa tim. Iako je bio izuzetno miran i staložen, odmah se moglo zaključiti da nešto ima na umu.

Dok su se vrata ćelije zatvarala, on se obratio dežurnom rendžeru.

– Reci guverneru da želim da ga vidim – šapnuo mu je.

Ovaj ga je pogledao i mirno škljocnuo rezom. Fejt nije odustajao.

– Ako mu ne preneseš moju poruku, odraće ti kožu s leđa – siktao je, gledajući nekako uplašeno prema Tejlorovoj ćeliji. Izgledalo je da se plaši da bi dojučerašnji šef mogao da ga čuje.

Rendžer ga je pogledao sumnjičavo.

– Zašto bi guverner želeo da vidi čoveka kao što si ti, Fejte?

– Samo ti njemu reci i pomeni mu ime „Huanito”. Ako bude hteo da zna šta to znači, pomeni mu stenu Korner Rok. Tada će sigurno hteti da razgovara sa mnom.

Kapetan rendžerske straže je zainteresovano posmatrao njegove oči, primetivši da zatvorenik govori uplašeno. No, znao je da je to uobičajeno kad neko želi da se spase po svaku cenu. Zato je udario Fejta po prstima i zatvorio kapak malenog prozora. Više nije želeo da sluša jednog od najbližih saradnika Džejsona Tejlora.

* * *

Guverner Teksasa Moris Vebster imao je tri strasti: ljubav prema kćerki, koju je bezgranično obožavao, državu Teksas i – poker. Prve dve stvari su svi smatrali vrlinama, ali kad se radilo o pokeru, ljudi su se pitali da li to može da se uklopi u važnost i dostojanstvo guvernerskog položaja. Ipak, taj porok je u njegovoj priči dobijao kvalifikaciju „ljudske slabosti”.

Igrom sudbine, ta „slabost” je pokrenula mnoge događaje koji su usledeli nakon večeri kad je, u salonu svoje palate, igrao poker sa trojicom svojih bliskih prijatelja: bankarom Hadsonom, bogatim rančerom Skinom i legendom Divljeg zapada Dokom Holidejem. U celoj toj priči,

Dok je bio novajlija u visokom društvu Ostina. Mada je svojim manirima i obrazovanjem prevazilazio mnoge članove tog društva, za svoje prisustvo u guvernerovoj kući mogao je da zahvali isključivo guvernerovoj strasti za pokerom, u kojoj je on sam bio nedostižni majstor. Osim toga, Vebsterovu znatiželju je golicao i oreol tajanstvenosti koji je obavijao Holidejevu ličnost. Taj čovek je poticao iz ugledne porodice, imao je visoko obrazovanje, ali je odbacio otmen život i krenuo da luta Zapadom. Tu je stekao slavu hrabrog i pravednog, ali izuzetno opasnog borca za pravednu stvar. Guverneru se taj čovek učinio veoma interesantnim i vrednim prijateljstva, ne samo za kockarskim stolom, već i u običnom životu.

Te večeri, naslonjen na sto prekriven zelenom čojom, guverner je gledao svoje karte, ali je u mislima bio potpuno odsutan. Posle deljenja, spustio je karte na sto i pogledao partnere.

– Gospodo, nadam se da ćete me izviniti. Večeras sam u potpunosti zaokupljen vešću o jednom važnom događaju. U strogoj tajnosti mogu da vam kažem da smo konačno uhvatili Džejsona Tejlora. Sa vođama nekoliko bandi je planirao akcije ozbiljnih razmera.

Prisutni ga iznenađeno pogledaše.

– Tejlora? Misliš li na onog vlasnika velikih poseda na jugu, akcionara železnice i banke u Ostinu i ko zna čega drugog? – upitao je Hadson.

– Baš na njega – odvratio je Webster mirno. – Imao je veći „apetit” nego što smo mislili, ali mu je to došlo glave. Svakog trenutka očekujem dolazak mojih ljudi koji su vodili operaciju. Čim stignemo, znaćemo tačno šta se desilo. Zbog toga sam malo rasejan, ali to ne treba da vam pokvari igru.

Tek što je završio, na vratima se začulo kucanje.

– Sigurno su oni! Ulazite! – povikao je.

Tamnoputi sluga je uveo Kejsija i Gordona, koji su prispeli u Ostin prašnjavi, iscepane odeće i umorni.

Kad ih je ugledao, guverner im je prišao i radosno ih pozdravio.

– Momci, moram da vas pohvalim! Svaka vam čast! Posao je odlično obavljen! Da li je na našoj strani bilo gubitaka?

– Džejk i Sem su ranjeni – odvratio je Kejsi. – Srećom, ništa ozbiljno! Obavili smo zadatak!

– Sjajno, momci – rekao je Moris, tapšući ih po ramenima. – Za ovaj podvig, zaslužujete odsustvo sa punom platom. Šta kažete na mesec dana?

Rendžeri se zgledaše u neverici, ali videlo se da im se predlog dopao.

– Ne bismo imali ništa protiv malo razonode – reče Gordon. – Mada, za to vreme čovek može da se ulenji. Zapravo, nameravali smo da pođemo u poteru za Bertom Kvinom.

Kad je Kejsi zaustio nešto da kaže, začulo se kucanje na vratima.

– Napred! – viknuo je guverner nervozno. – Ko je sada? Naredio sam...

Kad je ugledao kapetana štaba rendžera, osmehnuo se.

– Oprostite što ovako dolazim, ali moram da vas obavestim da su Fejt i Tejlors smešteni u naše specijalne ćelije.

– To je dobra vest, momče – klimnuo je glavom guverner. – Lepo je što si tako revnosan. Te zverke su sada naše i preostaje nam da ih saslušamo. Ne verujem da će nam puno reći.

Crnokosi kapetan se zbunjeno nakašljao.

– U stvari, to i jeste razlog zbog koga sam došao kod vas. Fejt želi da razgovara sa vama.

Moris se trže.

– Sa mnom? Zašto?

– Ne znam. Delovao je tajanstveno. Govorio je tiho da ga Tejlors ne čuje. Rekao je da vam pomenem „Huani-to” i stenu Korner Rok. Izgleda je mislio da vam to nešto znači.

Pri pomenu ova dva imena, Moris Webster je vidno prebledeo. Brzo je pogledao Gordona i Kejsija koji su

bili sasvim mirni, ne shvatajući šta se dešava.

– Kako je to mogao da zna? – progundao je guverner. – Mislio sam da samo mi znamo za to.

Rendžeri su bili zbunjeni. Guverner je promenio raspoloženje, a nisu znali zašto. A njihovo plaćeno odustvo im se učinilo nedostižnim...

– Dovedite tog prokletnika, kapetane – naredio je guverner. – Naravno, neka to bude u strogoj diskreciji.

Kad su rendžeri izašli, sručio se u stolicu.

– Izvinite zbog ovoga, gospodo – rekao je svojim kartaškim partnerima. – U životu se događaju različite stvari. Računam i na vašu potpunu diskreciju.

Zatim se u razgovor umešao sudija koga je Moris upitao za neki savet. Holidej je sedeo, osmatrao i delovao naizgled nezainteresovano. Ipak, sve ovo što se dešavalo ga je interesovalo, pošto je dobro poznavao Džejsona Tejlora. Susret koji je imao sa tim čovekom pre nekoliko godina ostao mu je u gorkoj uspomeni. Sećao se Tejlorove bahatosti kad je omalovažio i ponizio jednu mladu ženu, ispoljavajući svirepost i bezobzirnost. Pošto nije imala drugog načina da mu se suprotstavi, iz tašne je izvukla pištolj malog kalibra, ali ostali su se umešali i sve je nekako zabašureno.

Holidej je mirno pušio i slušao razgovor bankara i guvernera.

– Misliš da je nešto ozbiljno u pitanju, Morise?

Guverner glasno uzdahnu i počeo nervozno da meša karte.

– Znaš, postoji neki Meksikanac, Huanito Kruz. Došao je kod mene odnosno, poslao mi je poruku i rekao da ima podatke... odnosno da zna kako možemo ščepati Tejlora i još tuce opasnih banditskih vođa. Naravno, ponudio je da te informacije proda i da je spreman da se sastane sa mnom kod Korner Roka.

– Korner Rok? Zar to mesto nije blizu granice, kod Santa Roze – umešao se Dok. – Da. Tačno u sredini pustare postoji jedna šiljata stena sa koje se pruža divan vidik miljama naokolo. Znači, hteo je da se osigura od eventualnih podvala i obezbedi da vas niko ne prati.

Guverner klimnu glavom.

– Dok se mislilo da sam u inspekciji u Bronsvilu, izvukao sam se noću sa Kejsijem i Gordonom i odjahao do te stene. Sastao sam se Kruzom i dao nam je korisne informacije na osnovu kojih smo izvršili prepad na Tejlorov ranč. Za tu uslugu je tražio pedeset hiljada dolara u zlatu. Na to sam pristao, s tim da je polovinu dobio pre, a da će drugu dobiti nakon obavljenog posla.

Guverner je zastao, pa nastavio priču.

– Svi njegovi saveti su bili dragoceni i mislim da je zaslužio i ovu drugu polovinu. Samo, nije mi jasno...

–... kakve veze sa tim ima Fejt, zar ne? – dopunio ga je Holidej.

– Baš tako, dragi prijatelju – promrmljao je guverner. – Možda su otkrili da ih je Huanito otkucao.

– U tom slučaju bi sastanak bio odložen. Ali, možda i ne bi... – razmišljao je glasno Holidej. – Dobro znate koliko je Tejlor samoljubiv. Pozvao je bandite iz svih krajeva, pa ako je i nešto saznao, sigurno nije hteo niti stigao da ih obavesti o odlaganju. Možda nije želeo da bilo ko dovede u sumnju njegov autoritet, pa je glumio da je sve u redu i održao sastanak uz pojačane mere obezbeđenja. Da li je na ranču bilo mnogo naoružanih stražara? – upitao je, okrećući se prema Gordonu.

– Bilo ih je mnogo – rekao je Gordon. – Odmah sam pomislio da je to previše, čak i za čoveka kakav je Tejlor.

– To liči na njega – odvratio je guverner zamišljeno. – Uostalom, sada će dovesti Fejta, pa ćemo od njega možda saznati šta se dogodilo sa tim Kruzom.

Holidej je samo klimnuo glavom i baš u tom trenutku je najavio da je pred vratima kapetan rendžera sa

zatvorenikom. Guverner je naredio da odmah uđu.

Kada su ušli unutra nekoliko trenutaka u prostoriji je vladala neprijatna tišina. Onda se Fejt lukavo osmehnuo i odmerio ljude koji su ga posmatrali. Iskrivio je lice u ružnu grimasu.

– Dvadeset pet hiljada dolara i nije neka nagrada za glave tako opasnih bandita, senjor? – izgovorio je kreštavim glasom na španskom. – Tome sledi još dvadeset pet hiljada kad se oni nađu iza brave, a to je upravo sada. To je pošteno, zar ne?

Spazivši lica guvernera, Gordona i Kejsija, Holidej nabra obrve.

– Nije loše! – rekao je Fejt, normalnim glasom. – Već odavno sam naučio da govorim španski sa posebnim naglaskom. Malo trikova i – Huanito je pred vama. Znao sam da me nećete prepoznati. U svakom slučaju, bili ste ubeđeni da pričate sa pravim Meksikancem. Da, gospodo, ja sam „Huanito” i sada znate da sam kod Korner Roka govorio pravu istinu.

Guverner je zurio u čoveka pred sobom sa nevericom.

– Neka sam proklet, Fejte! Ti si Tejlорова desna ruka. Organizuješ mu poslove, vodiš knjige, planiraš njegove akcije... Zašto bi se odjednom prerušio u nekog Meksikanca i dao nam podatke koji će ga uništiti?

Fejt se blede osmehnu.

– Vrlo jednostavno. Bojao sam se...

Sada se u razgovor umešao i Holidej.

– Bojao si se, Fejte? Zašto se nisi bojao onda kad su Tejlor i njegove bande izvodile najstravičnije pljačke i ubistva po Teksasu? Koliko znam, uvek si mu bio odan.

Fejt je prebledeo.

– Jesam, jer mi je jednom spasao život. Ja sam mu to višestruko vratio, ali on nikad nije propustio priliku da mi to „natrlja na nos”.

– Zaista misliš da ćemo poverovati da si sve ovo sam izveo? – dobacio je guverner sumnjičavo.

– Vi dobro znate da sam to bio ja, guverneru – dobaci Fejt. – Ako želite, mogu vam ponoviti sve što sam rekao kod Korner Kirka...

– Dobro – prekide ga Moris nervozno, pogledavši u Holideja, koji je jedva primetno klimnuo glavom.

– Uzmimo da si oba puta govorio istinu.

– Sigurno jesam – dočekao je Fejt brzo. – Čim je počeo napad, sklonio sam se na sigurno mesto!

– To je tačno, gospodine – potvrdio je Kejsi podsmešljivo. – Sakrio se ispod stola, ali to sam smatrao kukavičlukom...

Fejt se ružno iskezio.

– Možeš da kažeš šta hoćeš, rendžeru, ali me nećeš naljutiti. Bežao

sam od kuršuma, ali na kocki je bio previše veliki ulog da bih rizikovao.

Sa smeškom je odmerio guvernera.

– Naravno, vi znate da mislim na preostalih dvadeset pet hiljada u zlatu koje ste mi dužni. To je bila naša pogodba.

Moris Webster se namrštio, ali je klimnuo glavom.

– Da, to je bila pogodba...

– Kao što rekoh, bio sam uplašen. Tejlor je otišao predaleko. Namerao je da vas ubije i da veštim mahinacijama sam dođe na tu funkciju. Planirao je i da u dve pogranične države pobije guvernera i...

Videvši začuđena lica svojih slušalaca, Fejt se nasmejao.

– U poslednje vreme se ponašao kao da mu je nešto udarilo u glavu. Posmatrao sam ga, video kako se zahuktava i odlučio da sve napustim. Nisam više želeo da učestvujem u tome. Nije više hteo da sluša moje savete! Ali, takvog čoveka je nemoguće mirno napustiti. Zbog toga sam zaključio da je jedini način taj da se Tejlor nađe u zatvoru i da završi na vešalima!

Pošto su svi prisutni ostali nemi, Fejt je nastavio.

– Ja sam obavio svoje deo pogodbe. Sada konačno imate Džejsona Tejlora u rukama i valjda ćete moći da

podignete neku optužnicu, ako vam ja za to pružim dovoljno dokaza.

Guverner je zapanjeno gledao čoveka pred sobom.

– Vi da obezbedite dokaze protiv Tejlora? – upitao je Holidej sumnjičavo.

– Naravno, uz pristojnu cenu – cinično se nasmejao Fejt.

– Zar želiš više od dvadeset pet hiljada dolara u zlatu? – zgranuo se guverner.

– Ne previše – hladno odgovori bandit. – Samo hoću garanciju da ćete me posle svega smestiti na neko sigurno mesto, gde bih sa novim identitetom mogao započeti novi život.

– Znači, tražiš potpuni oproštaj – progundā guverner.

– Zašto da ne? Ja sam sitna riba u poređenju sa Tejlorom i ostalima koji su uhvaćeni. To su ljudi čije su glave učenjene u mnogim državama. Dobili ste ih „na tacni”, i svesni ste da će se zbog toga njihove bande raspasti. Cena koju tražim je mala, guverneru. Ja sam skroman čovek. Želim neki mali ranč sa par hiljada grla stoke i to što dalje od Teksasa.

Moris Vebster je nervozno dobio po kockarskom stolu. Odmerio je Fejta, a zatim se okrenuo Holideju.

– Želeo bih da čujem vaše mišljenje, Holideje. Siguran sam da ćete biti objektivni, jer imate hladnu glavu i niste ničim uključeni u ovo.

Dok se osmehnuo. Kako je guverner grešio! Hladnu glavu jeste sačuvao, ali je svim srcem želeo da Tejlor plati glavom za sve svoje zločine. Zato nije odmah odgovorio. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da se smiri i utiša emocije.

– Dobili ste „glavnu ajkulu”, zajedno sa vođama tri najveće bande u državi – rekao je najzad. – U zame-nu za to, puštate na slobodu jednu „sitnu ribu”. Čini mi se da se takva nagodba isplati.

Guverner je zadovoljno odahnuo.

– Moram da priznam da i ja tako gledam na stvari. Od sada, pa do suđenja, vas dvojica ćete mi biti odgovorni za Fejta – dobacio je rendžerima.

Dok je osetio zebnju oko srca, jer je slutio da se afera Tejlor neće tek tako završiti.

* * *

Dokova predviđanja su se pokazala tačnim. Bilo je nemoguće sakriti činjenicu da je Fejt spreman da obezbedi dokaze protiv Tejlora, jer se ovaj pribrao i iz zatvora pokrenuo mašineriju kojom je dirigovao da bi na svaki način sprečio suđenje.

Naravno, ključna stvar u svemu tome je bio novac. Tejlorova njuškala su među čuvarima zakona pro-našla potkupljive osobe i klupko je počelo da se odmotava.

Izvesni rendžer po imenu Dalton je razgovarao jednog dana kroz prozor ćelije sa Džejsonom Tejlorom i dobio uputstva. Posle nekoliko dana, otišao je u obližnju banku, gde je obavešten da je na njegov račun uplaćeno pet hiljada dolara. Naznaka za uplatu je bila „dobit od investicija” za slučaj ako neko bude proveravao poreklo novca.

Nakon prijema novca, Dalton je morao i da ga zaradi. Znao je da će Fejt biti dobro čuvan i van domašaja pogleda, tako je morao da sazna što više o svemu. No, nije bio uspešan – sve što je doznao bilo je da se Fejt nalazi u nekoj hotelskoj sobi u Ostinu, gde je danonoćno bio čuvan.

Dalton nije odustajao! Strpljivo se raspitivao, računajući da će se bar neki od rendžera izreći, bez obzira što su bili zakleti na ćutanje. I doznao je! U nekom razgovoru, jedan od drugova mu je rekao da Fejta čuvaju na prvom spratu iznad hotela „Srebrne mamuze”, iza prostora u kome su se nalazile salunske zabavljačice.

Dalton je bio iznenađen. Očekivao je da će guverner smestiti glavnog svedoka na neko sigurnije mesto. Shvatio je da je reč o lukavstvu, jer nikome ne bi palo na pamet da ga tamo traži.

Sa rasporeda koji je ukrao video je da će, dve noći kasnije, i sam stražariti posle Džentrija i Hejga.

Bio je zadovoljan što će mu se prilika pružiti kao na dlanu. Do suđenja je ostalo još nedelju dana.

* * *

Bert Kvin je bio u bekstvu pošto su ga gonili svi lokalni, oblasni i federalni šerifi u Teksasu. Poternice sa njegovim fotografijama i opisom su se svuda pojavile, čak i na pustinjским pojilima i stočarskim svratištima.

Guverner Vebster je hteo po svaku cenu da zбриše Tejlorovo carstvo kriminala, pljačke i bezakonja. Ucenio je Kvinovu glavu čak na petnaest hiljada dolara, što je bilo veliko iskušenje za hiljade ljudi, pa čak i za one od kojih bi begunac mogao da zatraži pomoć. To je i sam Kvin shvatio tako da nije posetio nikog iz mnogobrojne mreže Tejlorovih jataka.

Zato se žurno uputio prema reci Rio Grande i bio neprijatno iznenađen kad je video da je guverner udvostručio patrole i straže. Nekoliko puta je igrom slučaja izbegao da naleti na njih i bilo mu je jasno da je neko dao iscrpna obaveštenja o svim putevima Tejlorovih ljudi. Bio je ljut i obećao sebi da će, ako se izvuče, srediti prokletog izdajnika.

U međuvremenu, morao je da misli kako da spase glavu. To ga je primoralo da jaše sam i drži se pustara duž granice. Bio je gladan i žedan, sa malo municije, ali uporan u tome da izbegava uobičajena skrovišta. Kao svedok smrti gazdinog sina, slutio je koliko Džejson Tejlors žudi da se dočepa izdajnika. On je bio iskreno veran svom gazdi koji mu je spasao život i bukvalno ga, svojim vezama, izvukao ispod vešala. Od tada je sa mesta običnog plaćenika napredovao do ličnog gazdinog revolveraša.

Iskusni Tejlors je vrlo brzo uočio njegove talente. Brzu, veštu ruku, bezobzirnost u izvršavanju zadatka i sklonost ka novcu, koji je znao da ceni. Sem toga, bio je nepotkupljiv.

Zbog te svoje osobine, Bert Kvin nije ni pomišljao da pobegne iz zemlje i ostavi na cedilu Džejsona Tejlora i Džerija Fejta. Znao je da će, ako sve krene po zlu i gazda bude proglašen krivim, proći izvesno vreme od suđenja do izvršenja kazne. Pretpostavljao je da će se Fejt lavovski boriti za Tejlora i da će se truditi da ga spase vešala. Naravno, u tom trenutku nije ni sanjao da ih je Fejt prodao.

Još dok je jahao, sa svih strana izložen opasnostima, razmišljao je kako će okupiti ljude poput njega i vratiti se da oslobodi Tejlora. Imao

je ranč i stoku koju mu je gazda poklonio još kada ga je spasao, tako da je znao da ima izvore novca na koje može računati.

Silazeći niz gole, prašinom prekrivene bregove u blizini granice, Kvin je primetio rendžere čak i na jednom od najskrivenijih rečnih gazova. Opsovao je, jer je to bila njegova poslednja šansa za prelazak u Meksiko. Nadao se da će bar taj prelaz biti slobodan, jer su za njega znali samo on, Tejlors i Fejt. Bilo je jasno da je neko saznao za njihovu tajnu i obavestio rendžere.

Naglo je zategao vođice i skrenuo, terajući konja do stena. Seo je zatim na jedan kamen, umoran, gladan i pospan. Kod gaza je opazio dva čoveka. Video je njihovu logorsku vatru. Pažljivo ih je posmatrao nekoliko minuta, da bi se uverio koliko ih je zapravo. Bilo ih je ipak samo dvojica. Očigledno je da su imali opremu da ovde ostanu duže vreme.

Nalazio se u nezgodnoj situaciji.

Pred njim je ležao Rio, a iza njega Meksiko, zemlja u kojoj ga niko nije tražio. Ovaj mali prolaz čuvala su dva stražara s namerom da ga one moguće da pređe preko.

Bert Kvin je proverio punjenje svog „remington” revolvera, prekontrolisao „vinčesterku” i preko ramena prebacio stari kišni ogrtač. Mada je bio u pustinji, taj deo garderobe je

bio koristan, jer je štitio odelo od prašine i pružao zaklon od sunca.

Lagano se promisekoljio u sedlu i poterao konja, vešto ga vodeći između naslaga krečnjačkih stena. Rendžeri su ubrzo čuli približavanje konja i skočili iz dremeža, mašivši se revolvera.

Napet i zgrčen od strepnje, Kvin je nastavio da jaše, znajući da je opasno približiti se logoru u sumrak.

– Samo polako, momci – obratio im se mirnim, izmenjenim glasom. – Ja sam šerif Džim Koul. Gonio sam Berta Kvina, ali sam mu izgubio trag tridesetak milja odavde, u vulkanskoj oblasti. Hicem iz puške mi je probušio čuturu i ukrao torbu s hranom. Bio bih vam zahvalan da mi date lonče kafe i mesto pored vatre preko noći.

Dok je to govorio, Kvin se nije zaustavljao, već se približavao logoru. Iako se trudio da deluje prijateljski, rendžeri su ga oprezno posmatrali i dalje držeći revolvere uperene prema njemu.

Kad je stigao do vatre, zaustavio je konja i pokušao da se osmehne.

– Šta imaš u ruci ispod ogrtača, šerife? – upitao ga je jedan od rendžera.

– Baš ništa – odvratio je. – Kvin me je zakačio, tako da mi je povređena kost na ruci. Zakačio sam je za košulju, da zaustavim krvarenje – pri-

tom je zakolutao očima i zaljuljao se kao da će pasti.

U istom trenutku, rendžeri priskočiše da ga prihvate, čime su potpisali sebi smrtnu presudu. Bert Kvin je pritisnuo okidač ispod ogrtača i ispelio hitac u trenutku kada se cev puške nalazila samo desetak centimetara udaljena od rendžerovog lica. Nesrećnik nije ni shvatio šta ga je snašlo, jer je bio mrtav pre nego što je pao na zemlju.

Drugog rendžera, koji mu se približio sa leve strane, Kvin je udario čizmom i on se zateturio unazad. Pre nego što je uspeo da se uspravi, bandit je ponovo opalio. Tane je pogodilo rendžera u gornji deo mišice. Kvin je ponovo zapucao, iz pištolja i čovek se bez glasa srušio na zemlju.

U istom trenutku kad je shvatio da treći konj u logoru nije samo tovarni, Kvin iza sebe začu neki šum. Brzo se okrenuo puneći pušku i ispred sebe ugledao blede lice čoveka u zavojima, koji je upravo ispalio hitac na njega. Pao je s konja, ali je stisnuo zube i otkotrljavši se u stranu, zaustavio se na stomaku i brzo opali. Ranjeni rendžer je ispustio glasan krik, zateturio se i pao na zemlju.

Rukom pridržavajući ranu, Kvin je vešt看 pokretom brzo napunio pušku i prišao čoveku na koga je pucao. Ovaj je bio mrtav.

Doteturao se do šatora gde je pronašao neke zavoje i čuturicu s vodom. Oprao je ranu i lagano je previo. Znao je da će mu kuršum u telu zadavati muke i da će morati da pronađe način da ga što pre izvadi. Ali, sada je najvažnije bilo da pređe reku i stigne do Meksika.

Iako je trpeo paklene bolove, uzjahao je konja i krenuo. Želeo je da preživi, da se izvuče. Kad se oporavi, vratiće se nazad, osloboditi Tejlora i zajedno s njim osvetiti Timovu smrt.

Sa sigurnošću je znao da je on još uvek Tejlorova produžena ruka koja planira osvetu.

* * *

Dan posle događaja u guvernerovoj kući prošao je za Doka Holideja kao svaki drugi dan pre toga. Ustao je kasno i odmah za doručkom saznao novost dana: Den Gordon je prethodne noći napravio strašan lom u jednom salunu i dobio batine od dvojice lovaca na krzna.

Tog istog dana, Fejt je pristupio ispunjavanju svog dela nagodbe. Mirno je izdiktirao mnogo pisanih stranica govoreći o Tejlorovim „poslovima“, imenovao njegove mnogobrojne saradnike i ljude na visokim položajima koji su ga podržavali. Ta činjenica je u velikoj meri uzdrmala samopouzdanje Morisa Vebstera, jer

je nekima od pomenutih ljudi poklanjao svoje puno poverenje. I ostali prisutni su bili zaprepašćeni činjenicom što je Tejlor uspeo da podmiti toliki broj naizgled uglednih ljudi.

Zauzvrat, guverner je preduzeo neke od prvih koraka koji će biti potrebni da se Džeriju Fejtu obezbedi potpuno nov identitet. Bio je to spor i skup posao, ali guverner je preduzeo sve da taj postupak bude obavljen kako treba. Nije mario za Fejta kao čoveka, ali je držao reč i želeo je da učini sve da ispuni svoj deo pogodbe.

Na kraju toga dana, Dok Holidej je otišao u posetu Eriku Larsenu, crvenokosom Ircu koji je nedavno prošao s njim kroz jednu opasnu avanturu. Mladić se zaneo pričama o Divljem zapadu i uputio se u te predele, željan avanture. Tu se sreo sa Dokom. Iskusnom Holideju nije promaklo da je mladić ineteligitan i pošten, pa su neko vreme proveli jašući zajedno. Sasvim slučajno su upali u zamku koja je bila pripremljena za nekog drugog. Erik je bio ranjen i Dok ga je odveo lekaru u Ostinu. Posle izvesne krize, bio je putu oporavka.

Dok ga je te večeri, nešto posle zalaska sunca, našao na teresi ambulante. Mada je još uvek bio bleđ u licu, Doku se učinilo da mladić izgleda mnogo bolje. Seo je pored njega i dao mu paket koji mu je doneo.

– Dragi moj, jesi li još uvek zainteresovan za istraživanje Divljeg zapada? – šaljivo ga je upitao Dok.

– Jesam – bez razmišljanja je odgovorio mladić. – Vama dugujem mnogo za sve što ste me naučili i pokušaću da živim u skladu sa tim poukama. Hoću da upoznam ovu divnu zemlju. Imam još mnogo toga da učim.

– Do sada si dobro prošao, momče – rekao je Dok ozbiljno. – Ali, ubuduće moraš biti mnogo oprezniji. Nadam se da se ne ljutiš što te nisam češće posećivao.

– Ni govora! Čuo sam da ste se probili u ovdašnje visoko društvo. Ali, od juče se priča samo o hvatanju nekog Tejlora i još nekih banditskih vođa. Ovde je na lečenju jedan od njih.

– Da, čuo sam. Rendžer Gordon mu je prosvirao metak kroz stomak. Ali, on će se oporaviti i sačekaće ga kazna – rekao je Dok uvereno.

Erik ga sumnjičavo pogleda.

– Misliš da neće biti tako? – upita Dok.

– Ne znam, ali taj tip je vrlo čudan. Dobro se oporavlja, ali stalno nešto zanoveta. Jednom prilikom sam čuo da mu je bolničar preneo poruku nekog čije ime nisam dobro čuo i rekao da ne treba da brine, da neće biti nikakvog vešanja niti svedoka koji će svedočiti protiv njega.

Holidej se namrštio.

– Tu je pogrešio. Postoji svedok koji je dobro čuvan i on će ga oterati na vešala.

Erik odmahnu glavom.

– Bolničar je bio strašno siguran.

– Pretpostavimo da će Tejlor preko svojih ljudi pokušati da se dočepa Fejta... – progundao je Dok.

Madić pljesnu rukama.

– Da, bolničar je pomenuo baš to ime i ono drugo što počinje na Da... On je neka veza ili nešto slično.

– Da nije Dalton? – prekide ga Holidej žurno. Ni sam nije znao otkud mu je na pamet palo to ime rendžera koje je samo jednom čuo.

– Jeste, baš on. On je zatražio od bolničara da prenese poruku i za to je platio deset dolara.

Holidej tiho zviznu. – Momče, izgleda da si saznao nešto vrlo važno! – dobacio je, brzo ustao i pokazao rukom na paket. – To ti je poklon od mene. Novi kolt koga je ovdašnji oružar posebno doterao. Nadam se da će te čuvati kud god da kreneš.

Mladi Danac se ozario i pružio ruku svom prijatelju i idolu.

– Hvala vam puno. Nikad vas neću zaboraviti, mister Holideje.

Dok prihvati ruku i potapša mladića po ramenu.

– Uveren sam da ćemo se još sresti, momče. Nadam se da će sudbina tako hteti. Sad kad sam čuo šta si mi rekao, moram da požurim.

– Još jednom vam hvala za sve.
– Doviđenja, momče, Videćemo se mi još!

– Doviđenja, Holideje!

Kad je izašao iz ambulante, Dok je požurio ka štabu rendžera. Obaveštenje koje je čuo od Erika, značilo je samo jedno – iako u tamnici, Džejson Tejlор nije mirovao. Bio je rešen da se sveti i zauvek ućutka Fejta, a to je za rendžere i guvernera moglo biti od velike važnosti. Sada je učinio izuzetak od svog stava da se ne meša u ono što ga se neposredno ne tiče, pošto se moglo dogoditi da se ovaj lupež previše razmahne i nanese štetu mnogima koji štite zakon. Kao čovek kome je smisao za pravdu bio iznad svega, morao je da predupredi nepovoljan razvoj događaja, iako sa Tejlорom osim onog jednog neprijatnog susreta, nije imao neke neraščišćene račune.

Dok je išao ulicom razmišljajući o svemu što se dešava, nije ni slutio da je zakasnio. To je shvatio čim je u sporednoj ulici, naspram saluna „Srebrne mamuze” ugledao osedlanog konja pod čijim sedlom se nalazilo ćebe sa amblemom rendžera. Uzde su bile prebačene preko privežišta tako da bi se mogle otkačiti samo jednim pokretom, dok su bicege bile prepune. Sve je izgledalo kao da se vlasnik konja sprema na dug put.

Ko je mogao kretati na put ovako kasno i to baš iz ulice u kojoj je čuvan Džeri Fejt? Bilo je to sumnjivo.

Šta ako je to bio Daltonov konj i ako je Tejlор na neki način uspeo da kupi rendžera? Doduše, mere opreznosti su bile stroge i Dalton ne bi mogao da priđe Fejtu čak i ako je na straži neko koga dobro poznaje... Zbog toga je Holidej zastao i još jednom pažljivo osmotrio okolinu.

Ulica je bila slabo osvetljena, a vrata kojima se ulazilo na spoljne stepenice koje su vodile na sprat bila su zatvorena. Nije se čulo ništa posebno, sem uobičajenog žagora. Dok uzdahnu i pomisli kako bi bilo najbolje da krene dalje.

I dok je on tako neodlučno stajao u senci, na spratu grmnu pucanj, a odmah zatim još jedan. On potrča prema ulazu, vadeći u trku svoj kolt sa drškom od slonovače.

Nešto ranije, rendžer Dalton je lagano prošao kroz mutno osvetljen hodnik na prvom spratu, noseći pod rukom svoju skraćenu dvocevku. Zastao je na trenutak ugledavši kolegu Džentrija pred vratima jedne sobe. Pomislio je da je to Fejtovo skrovište i osmehnuo se. Dag Džentri se namrštio, ali se primirio kad je prepoznao Daltona.

– Malo si poranio? – upitao je.

– Nisam imao šta da radim, pa sam hteo ranije da te oslobodim, da imaš

više vremena za onu devojkicu iz saluna – namignuo je.

Džentrijeve oči živahno blesnuše, ali je odmahnuo glavom.

– Hvala, ali ne smem. Kapetan je naredio da ne smem ranije da napustim svoje mesto, do kraja smene. Uostalom, kako si znao da treba da dođeš, kad za smenu saznajemo tek petnaest minuta ranije?

Dalton opsova, jer nije sve išlo glatko kako je zamislio. Džentri nije bio glup!

Već u sledećem trenutku, rendžer na straži je posegnuo za revolverom, ali Dalton nije ni trepnuo. Hladno je povukao oroz i svom kolegi ispalio hitac u stomak. Džentri se bez glasa srušio na pod.

Znajući da sada nema povratka, Dalton je u dva koraka bio pred vratima koja je pažljivo odškrinuo Džo Hejg. Pre nego što je uspeo išta da kaže, odjeknuo je još jedan prasak i njegovo telo je bukvalno odletelo nazad u sobu.

Dalton je na brzinu ponovo napunio pušku i uleteo kroz vrata.

Baš u tom trenutku, Holidej je bez daha uleteo u hodnik na spratu i gurnuo vrata nogom. Krajičkom oka je opazio Daltona koji je ulazio u sobu, a sekund kasnije čuo je krik čoveka posle koga je opet usledio prasak skraćene dvocevke.

Dok je hitro preskočio Džentrijevo telo i bacio se na pod, jer je Dalton izlazeći iz sobe uperio pušku u njega. Samo koji tren posle toga, dvocevka je grmnula i deo poda ispred Holideja se razleteo na hiljade ivera i komadića. On rukom munjevito prekrivi oči, otkotrljavši se dalje u stranu, pokušavajući da osmotri prostor ispred sebe. Za to vreme, Dalton je bacio praznu dvocevku i brzo se mašio revolvera.

Onda se začuo prasak iz Dokovog revolvera – jedan, pa drugi. Bilo je prosto neverovatno da neko tako brzo ispaljuje, jer su se hici spojili. Dok se spremio da opali i treći put, a onda je ugledao kako čudno iskrivljeno Daltonovo telo klizi niz zid, ne dajući znake života.

Dok je vratio kolt u futrolu, hitro ustao i nogom otvorio vrata sobe.

Ušao je unutra i ugledao izrešetan zid na kome su se nalazili tragovi krvi. Ispod prozora, ležalo je beživotno telo.

* * *

Vest o ubistvu krunskog svedoka protiv Tejlora proširila se brzinom požara. Holidej je sačekao dolazak rendžera i ispričao im sve što je znao, mada to sad nije imalo nikakvog značaja.

Traženje veze između Daltona i Tejlora bilo je nemoguće, a jedino što

je rendžerima palo na pamet bila je pretpostavka da je rendžer za svoje usluge dobio novac i na taj način bio uvučen u celu stvar.

Ljut što je zakasnio da predupredi tragediju, Holidej je proveo noć u nemirnom snu. Loše raspoloženje ga nije napustilo ni sledećeg dana i zbog toga je sa zadovoljstvom prihvatio guvernerov poziv da popodne dođe kod njega, na uobičajenu partiju pokera. Prihvatio je poziv, jer je postojala mogućnost da ga interesantna partija malo razdrma i oda-gna mu iz glave sumorne misli.

Na veliko iznenađenje, guvernera nije zatekao utučenog. Ako je i bio neraspoložen, to se na ovom čoveku nije videlo. Ljubazno je dočekao Doka, uzeo čaše i viski i nasuo im obojici, kao da nazdravlja.

Neko vreme su ćuteći pijuckali, a onda se guverner oglasio.

– Sad sigurno znamo da se Tejlora neće predati bez borbe.

Holidej se namršti.

– Sada, kad ste izgubili Fejta, cela stvar više nije izvesna – rekao je.

– Iako je njegovo priznanje potpisano, overeno i izrečeno pred svedocima, Tejlora će iskoristiti sve moguće kako bi ga opovrgao. Pošto ima novca, unajmiće najbolje advokate i biće to teška borba.

Guverner klimnu glavom.

– Već se čuje da će iz Bostona dovesti najbolje plaćenog advokata u državi, izvesnog Risa Slokuma.

– Da, čuo sam za njega – promrmlja Dok. – Prava lisica i majstor među advokatima. Ne bih želeo da prognoziram unapred, ali biće teško bez glavnog svedoka.

Vebster Moris se osmehnu.

– Možda još uvek imam adute koje mogu da upotrebim. Završite svoje piće, Holideje, pa pođite za mnom.

Prikrivajući iznenađenje, Dok isprazni čašu i krenu za guvernerom.

Ovaj ga je ćutke poveo kroz jedan hodnik u stambenom delu ogromne kuće, a zatim je skrenuo u predvorje odakle su stepenice vodile naniže.

Brzim korakom su prošli pored kuhinje iz koje Doka zapahnu miris začina, a zatim su stigli do vrata podruma i ušli u njega.

Sada već prilično zbunjen, Dok je neodlučno išao za svojim domaćinom, osećajući u vazduhu onaj karakterističan miris podzemnih prostorija. Išli su kroz mračan hodnik, a onda skrenuli iza ugla. Guverner zastade i upali sveću koja se nalazila na polici. Zatim se okrenuo prema metalnim vratima sa zatvorenim lokotom i izvadio ključić iz džepa. Posle dva neuspela pokušaja, vrata zaškripaše, pa se Holidej i nehotice trgao.

– Izvolite – pozvao ga je Moris.

– Pazite, hodnik je prilično uzan.

Holidej se sagnuo i krenuo za njim kroz mračan hodnik na čijem kraju se nalazio tračak svetlosti.

– Ovo je prolaz u jednu tajnu odaju – objasnio je Moris, spazivši iznenađenje na licu svog pratioca. – Na moje traženje, taj hodnik je prokopan kroz temelje zgrade i izlazi čak u predgrađe Ostina. To sam tražio kad je zgrada građena, jer je delovalo da ćemo zaratiti sa Meksikom. Hteo sam da imam sigurno skrovište za ženu i kćer, a planirao sam i sam da ga koristim ako se ukaže potreba.

Kako su napredovali, hodnik je sve više ličio na tunel. Na njegovom kraju nalazila su se teška gvozdena vrata, ispred kojih se nalazila petrolejka. Tu guverner zastade i iz džepa izvadi svežanj ključeva. Otključao ih je i obasjao ih je mlaz svetlosti koja je dopirala iznutra.

Holidej pogleda isped sebe.

Na sredini prostorije je stajao čovek zaklonjen barikadom od metalnih ploča pričvršćenih za stub od hrastovine. Imao je na glavi šlem sa prorezima za oči i neku vrstu oklopa pričvršćenog kožnim kaiševima.

– Sve je u redu – rekao je Webster i našao se pored barikade. Zatim se osmehnuo Holideju.

– Iznenađeni ste što imam ovakve odaje? To je prednost kad čovek ima vlast. Imam još jedno iznenađenje.

Pošto je Holidej prišao, guverner se okrete i skide neobičan šlem sa čovekove glave. Dok ustuknu, kao da ne veruje sopstvenim očima. Pred njim je stajao Džeri Fejt i zbunjeno se smeškao.

– Nisam smeo da rizikujem da Tejlor potkupi nekog stražara koji bi pokušao da ga ubije – objasnio je Webster. – Našao sam dvojnika, koji se sam javio da to učini. Dobro je nagrađen. Nažalost, znate šta mu se desilo. No, nećemo sada o tome. Jasno vam je da je ovo deo posla kojim se bavim.

Pošto je Holidej ćutao, on je nastavio svoju priču.

– I tako sam smestio Fejta ovde. Samo ja znam za to, pošto sam smatrao da je tako najbolje. Svi ostali su mislili da čuvaju Fejta u onoj sobi iznad saluna. Sada i vi znate pravu istinu, ali ja sam siguran da mogu da vam verujem. I Hejg je nešto naslućivao, ali on je sada mrtav i strašno mi je žao zbog toga.

Holidej klimnu glavom.

– Vi, znači, imate u rukama glavni adut, dok Tejlor veruje da je bezbedan. Čestitam, guverneru! Mudar potez!

Džeri Fejt zatrepta.

– Hej, stanite malo! Šta se desilo? Nešto mi niste rekli! – pobunio se.

– Baš tako – odgovori guverner mirno. – Tvoj dvojnik je danas ubijen, Fejte. Nažalost, pored njega su stradala i dva moja rendžera.

Fejt je pobesneo.

– Lepo sam vam rekao da će Tejlora naći način da se probije kroz vašu stražu.

Vebster odmahnu glavom.

– Nikad neće moći da reši zagonetku i pojavi se ovde. Ne brini, suđenje će biti uskoro i sve će se brzo završiti. Što se tebe tiče, do suđenja moraš nositi ovaj oklop.

Fejt samo odmahnu glavom i spusti se na ležaj u uglu. Zagnjurio je glavu u šake i sedeo tako zamišljen. Podigao je pogled prema pridošlicama.

– Vi se potrudite da mi nađete zaista bezbedno mesto gde bih se posle suđenja mogao skloniti, guverneru.

– Ne treba da me podsećaš, Fejte. Šta kažeš za Arizonu? Koliko znam, Tejlora tamo nema nikakvih poslovnih veza.

Ovaj se zamisli i posle nekoliko trenutaka zadovoljno klimnu glavom.

– Čini mi se u redu. A šta će biti sa ostalim?

– Sve je u toku – odvrati guverner kratko. – Ti izvršavaš svoj deo, a ja obaveze koje sam preuzeo.

– Nisam ni sumnjao. Nego... kako bi bilo da mi pošaljete nekog da mi

pravi društvo? Osećam se kao u samici.

Guverner se namrštio.

– Razmisliću o tome! Mada, nemam nikakvih razloga da te „mazim“. Sad idemo! Videćemo se uskoro! Idemo, Holideje!

Kad je zaključao vrata, Moris se obratio Doku.

– Fejt ne zna da postoji i drugi izlaz, ali onaj ko bude s njim, znaće... za svaki slučaj.

– Ali, ako bi banditi prodrli ovamo, blokirali bi i taj izlaz.

– Moguće, ali siguran sam da se to neće dogoditi – rekao je guverner.

– Pretpostavljam da ste u pravu. Nadam se da sav ovaj trud neće biti uzaludan.

– I ja stalno razmišljam o tome. Ipak, ako sredimo Tejlora, sve će se isplatiti. Cela država će imati koristi od uništenja njegove banditske organizacije. Poslao sam rendžere da napadnu skloništa koja je Fejt označio i sve je proteklo bez greške. Taj uspeh mi daje nadu da ćemo do kraja uspeti u ovome sa Tejlrom.

– I ja delim vaš optimizam, gospodine – rekao je Holidej neubedljivo.

– Ako ne verujemo u uspeh, neće se ni ostvariti, zar ne?

* * *

Pošto mu je jedna vešta Meksikan-ka izvadila kuršum iz rane, Bert Kvin

je dobio groznicu i nepomičan boravio u krevetu nekoliko dana. Buncao je i neprekidno ponavljao Tejlorovo ime. U trenucima svesti, rekao je svojoj negovateljici kako da pozove određene ljude da mu se pridruže, a poverio joj je i tajnu mesta na kome se nalaze zlatnici od pljačke koja se desila pre nekoliko meseci. Iako bolestan, iskusni bandit je znao da će nekako morati da osigura vernost ove žene. Zapretio je da će je ubiti ako ga bude odala. Naterao je da sa njim ostavi svoje dete, dok je odlazila da potraži njegove prijatelje ili da nađe zlatnike. Isto tako, obećao je da će je nagraditi pošteno ako se njegovi pajtaši pojave na vreme. Pošto su se šestorica bandita kojima se po očima videlo da su spremni na sve, pojavili u kući u kojoj je boravio Kvin, Meksikanka je bila bogato nagrađena.

Čim mu je bilo bolje, počeo je da kuje plan. Kvin je bio čovek koji je uvek držao datu reč. Pošto je obećao sebi da će osloboditi Tejlora, nastavio je da radi u tom pravcu. Prikupljavajući informacije, doznao je da je Fejt bio odgovoran za napad rendžera, što je značilo da je on isključivi krivac za smrt Tejlorovog sina.

Kada je to čuo, bio je van sebe od besa. Zato je na prvom sastanku sa šestoricom prijatelja koji su mu se odazvali, rekao sledeće.

– Moramo sprečiti onog izdajnika da svedoči. Znači, moramo ubiti Fejta.

Visoki Haksli klimnu glavom.

– Bojim se da sprovođenje takve ideje neće biti jednostavno, Berte. Niko zapravo ne zna gde se on nalazi. Ne zna se ni da li je živ ili ne! Neki pričaju da čovek ubijen u salunu nije bio on. Tejlor ne može da mu uđe u trag. Nema ni dvojice rendžera, mada su im konji u gradu. Po svoj prilici, negde ga čuvaju.

– Hvala ti na obaveštenjima, Haksli – reče Kvin zadovoljno. – Jasno mi je da si u pravu, ali ne smemo da čekamo. Ostalo nam je malo vremena. Suđenje je zakazano za ovaj petak?

– Tako sam čuo – rekao je drugi bandit.

– U sudnici u Ostinu? – ispitivao je Kvin dalje.

– Verovatno. Nisam čuo više.

– Proveri tu vest – reče Kvin zapovednički. – Oni moraju prebaciti Fejta do sudnice i postaviti ga na mesto za svedoke. Prema tome, ne moramo ga tražiti. Saznaćemo gde će biti suđenje i sačekaćemo da se pojavi. Udesićemo ga na putu ili na izlazu, a ako bude potrebno, upašćemo i u samu sudnicu. U svakom slučaju, moramo ga sprečiti da iznese dokaze koji bi odveli Tejlora na vešala.

Govorio je uzbuđeno, ubrzano di-
sao i uz bolnu grimasu pristiskao
previjenu ranu.

– Naravno, kao glavnog optuže-
nog, u sudnicu će morati da dovedu i
Džejsa. Dok svi budu zauzeti gonje-
njem ljudi koji će pucati na Fejta, mi
ostali ćemo osloboditi našeg šefa.
Slažete li se sa planom, momci?

Zavladalo je dugo, neprijatno ću-
tanje. Banditima nije bilo lako da
obećaju da će dati svoj život za Džej-
sona Tejlora. Osetivši njihovo dvou-
mljenje, Bert je napomenuo da će za
Fejtovo ubistvo dobiti velike nagra-
de, a posebno će biti nagrađeni ako
oslobode Džejsona Tejlora.

Posle ovakvog predloga, svi su,
osim Hakslija, prihvatili Kvinov
predlog.

– Siguran sam da će nas trebati
više, Berte – rekao je Haksli ozbilj-
no. – Za nas sedmoricu je to preve-
liki zalogaj.

– Sakupićemo ljude – odvratio je
Kvin samouvereno. – Malo ćete pro-
ći sa obe strane granice i potražiti
sve one koji su imali veze sa Tejlo-
rom. Kad dođe vreme za suđenje,
imaćemo čitavu armiju.

* * *

Na dan suđenja Džejsonu Tejloru,
novinari i reporteri iz svih krajeva
zemlje preplavili su Ostin. Ipak je
on bio „velika zverka”, čovek koji

je imao veliki uticaj na mnoge sum-
njive događaje ne samo u Teksasu,
već i širom Sjedinjenih Država. Bio
je jedan od najozloglašnijih, ali i
najbogatijih ljudi Divljeg Zapada.
Koristeći bande koje su krale stoku i
uništavale stada drugih rančera, on
je u toku proteklih nekoliko godina
potpuno poremetio tržište mesa i po-
digao cene stoke, tako da je stekao
ogromno bogatstvo kao monopoli-
sta. To je bio samo jedan deo njego-
vog poslovanja, jer niko zapravo nije
znao čime se Tejlor bavi.

Mogućnost da se takav čovek pri-
vede pravdi i da bude kažnjen za sva
zlodela privukla je u Ostin mnogo
radoznalaca, koji su želeli da prusu-
stvuju ovom događaju. Zbog takve
neviđene gužve, guvernerovi ljudi
nisu nikako mogli da prepoznaju
sumnjive osobe, odnosno one koji
bi eventualno došli da ubiju Džerija
Fejta.

Za to vreme, guverner nije sedeo
skrštenih ruku. Naredio je da se
naprave specijalna kola sa podom
ojačanim gvožđem, blindirana sa
svih strana gvozdenim pločama na
kojima su postojali uzani prorezi
nalik puškarnicama. I krov je bio
od metala, sa specijalnim otvorom i
vratima. Jednom zatvoren, taj krov
se mogao otvoriti samo iznutra. Oni
koji su videli ovu čudnu spravu, na-
zvali su to oklopnim kolima. Guver-

ner je planirao da se ona, pod oružanom pratnjom, kreću svaki dan od njegove kuće do sudnice. Na taj način je želeo da zavarava neprijatelja i onemogući ga da sazna kad će Fejt biti doveden na suđenje.

Prvog dana vožnje, u kolima je vladala vrućina. Toplo vreme se nastavilo i sledećih dana. Sunce je nemilosrdno pržilo i oni koji su sedeli unutra jedva su izdržavali vožnju od guvernerove kuće do zadnjeg dvorišta sudnice.

Kola su uz veliku škripu upravo prošla kroz specijalno proširene vratnice na zadnjem delu kamenog zdanja, tako da se iz otvora na krovu moglo direktno izaći u sudnicu. Svuda okolo su stajali stražari. Putnici neobičnog vozila su izlazili lagano – najpre čuvari, a zatim Fejt sa svojim smešnim oklopom i šlemom. Nikada do tada u Teksasu nisu viđene takve mere obezbeđenja, pa su novinari imali svoj dan.

Jedini koji su bili razočarani bili su plaćenici Berta Kvina, raspoređeni duž puta kojim su kola prolazila i dobro naoružani. Ali, znali su da olovna tanad ne mogu probiti čelični oklop, pa su morali da ostanu hladnokrvni i pribrani.

Što se suda tiče, pravna procedura je bila maksimalno skraćena. Poznati bostonski advokat, Tejlorov branilac je svaki čas ulagao proteste, ali

sudija ga je odbijao. Od samog početka se videlo da se stvari razvijaju veoma loše po Tejlora. Iskusni bandit i ubica znao je da mu je jedina šansa u tome da Kvinovi ljudi ubiju Fejta. On sam je imao nameru da potkupi sudiju, ali mu nije uspelo.

Ljut i nervozan, Kvin je razočarano uzdahnuo. Iako se dobro utegao zavojima, rana ga je bolela. Slobodno se šetao ulicama, jer je pustio bradu i uz pomoć Meksikanke promenio boju kose, pa je verovao da ga niko ne može prepoznati. Odelo mu je bilo postavljeno debelim slojem vate, tako da je izgledao mnogo deblje. Zbog toga se i kretao sporije, tako da u njemu niko nije mogao prepoznati starog Berta Kvina.

Čim je video oklopna kola, shvatio je da nema nade da će Fejt stradati od njihovih kuršuma. Kad je popodne seo i malo bolje razmotrio situaciju, smislio je nešto novo i rešio da pokuša već sutradan.

Rano sledećeg jutra, kola sa putnicima lagano su se kotrljala ka centru potpuno blokiranom rendžerima. Za to vreme, jedan dečak od oko sedam godina probio se kroz kordon čuvara reda i na znak tamnokosog Hakslija, zakotrljao loptu niz ulicu. Trenutak je bio savršeno odabran, pošto je prednji točak oklopnih kola nekoliko sekundi kasnije nagazio loptu. Istog trenutka se začula razorna ek-

splozija. Preplašeni konji su poskočili napred, a onda se kao pokošeni srušili na tlo. Nekoliko rendžera iz prvog reda bačeno je unazad, dok su se kola zaljuljala i svom težinom pala na jednu stranu.

Nastala je neopisiva panika.

U unutrašnjosti kola, Kejsi i dva rendžera su bili ošamućeni od pucnjave i iznenadnog udarca. Ipak, bili su živi i to je bilo najvažnije. Džeri Fejt se preplašio i panično skinuo metalni šlem, ali mu ga je Kejsi bez premišljanja brzo natukao na glavu. Svima je još uvek zvonilo u ušima.

Razdražen, Gordon je instinktivno pružio ruku da otvori kapak za izlaz na krovu, ali ga je Kejsi sprečio. Shvatio je: bolje je bilo da ostanu unutra, sve dok spolja ne dobiju signal da je opasnost prošla.

U opštoj gužvi i panici koja je nastala, Kvinovi ljudi su se bez problema udaljili. Samo je on ostao na prozoru hotela i pomno motrio šta se dešava na ulici. Jedino što ga je zanimalo bilo je da vidi da li će neko otvoriti kapak na krovu kola. Nadao se da je napad bio uspešan, ali je ipak slutio da nisu dobro procenili situaciju i da je trebalo upotrebiti dvostruko više eksploziva. U tom slučaju bi poginulo i mnogo nevinih ljudi, ali bi uspeh operacije bio zagarantovan. Imao je neki čudan osećaj da je prokleti Fejt još živ.

Desetak minuta kasnije, kapak se konačno otvorio i Džeri Fejt je sa pratnjom izašao na ulicu. Pre nego što se to dogodilo, mesto je opkolila grupa do „zuba” naoružanih rendžera, sprečavajući bilo koga da priđe. Istog trena, Bert Kvin izusti strašnu psovku, shvatajući da su njegove najcrnje sumnje bile opravdane. Morao je da pronađe način da ga sredi.

Ali, pogrešio je. Mada prilično uzdrman, Fejt više nije mogao biti zaustavljen. Beskompromisni sudija je našao rešenje kako bi izbegao ponovno izlaganje svedoka opasnosti. Nastavio je suđenje, koje se završilo tek pred zoru.

Pre izlaska sunca, Džejson Tejlors je proglašen krivim za mnoge uce- ne, korupciju, pljačke, ubistva... Izrečena kazna za ove zločine bila je smrt vešanjem, a njeno izvršenje je trebalo da se obavi za najviše dve nedelje.

Bert Kvin je shvatio da je stvar izgubljena.

* * *

Izricanjem presude Džejsonu Tejlorsu, brige guvernera i mnogobrojnih rendžera nisu bile završene. Sada je zatvorenika i još trojicu bandita trebalo prebaciti u državni zatvor. Osim toga, tu je još bio i Džeri Fejt koji se držao nadmeno i razmetao se više nego ikada. Nakon što mu je bivši

gazda osuđen na vešala, preplavio ga je osećaj sopstvene važnosti. Kada se vratio u svoje podzemno sklonište, odmah je počeo da postavlja razne zahteve, ne želeći da razgovara sa rendžerima nego samo sa guvernerom. Ovog puta je tražio da izađe iz „rupe” i da jede za guvernerovim stolom.

– Dosadilo mi je u ovoj proklesnoj tamnici – rekao je glasom punim prezira. – I hrana je bljutava i bezukusna. Zato želim pristojan obrok u vašem društvu, guverneru. Jednog dana ću moći da pričam unicima da sam sedeo za istim stolom sa guvernerom Teksasa.

Moris Vebster ga je hladno odmerio.

– Ti si učinio svoje, a ja se pridržavam svog dela. Nijednom nije pomenuto obedovanje za istim stolom. Prestani da postavljaš glupe zahteve. Ti više nemaš niti šta da ponudiš, niti šta da tražiš. Dobićeš nov identitet i uslove za život, a onda si prepušten sam sebi. Bolje bi bilo da to što pre shvatiš.

Fejt je stisnuo vilicu i sevnuo očima. Čutke je posmatrao guvernera.

– U redu – progundao je besno. – Sada vi držite adute u rukama. Znam da vam nisam više potreban. Ali, ima nešto što mi morate učiniti, a nisam vam ranije rekao.

– Nema tu šta da se doda! – povikao je guverner.

– Ovo nije ništa značajno i neće vam zadati mnogo posla – nastavio je Fejt. – Imam jednu ženu koju bih poveo sa sobom.

U odaji je zavladala neprijatna tišina. Stražari su pogledali u guvernera koji je nepomično stajao. Bilo je očigledno da se uzdržava da ne prasne.

– Kažeš da imaš devojkicu i da to neće mnogo izmeniti stvari? – polako je rekao. – Ti si zaista lud, Fejte! To itekako menja stvar!

– Zašto? Pa niko ne zna za nju! Kada se ja smestim, može doći i pridružiti mi se u Arizoni. Čemu panika?

Moris Vebster je odmahnuo glavom.

– Pa ona ih može odvesti pravo do tebe i za tren oka zbrisati sve ono što smo učinili uz velike napore. To bi bilo kao da si stavio putokaz kuda si otišao.

– Rekao sam vam da niko ne zna za nju – bio je uporan Fejt.

– U to ne možeš biti siguran. Pomisli samo da Kvin i Tejlors znaju za nju. Znači, i njoj je potreban novi identitet. Trebalo je to da kažeš na početku, a ne sada.

– Dodavola, guverneru, nisam želeo da se oko nje i devojkice pravi velika gužva...

– Kakva devojčica? Ne mogu da verujem! – guverner je prasnuo.

– Nemojte se ljutiti. To je mala devojčica od osam godina i zove se Džodi.

– Je li to tvoja ćerka? – zapanjeno je upitao guverner.

– Nije. Majka joj je udovica. Želeo bih da mi se pridruže i da započnemo novi život. Moći ćete to da srediti, nadam se?

– Fejte, ne osećam se obavežnim da tako nešto učinim – tvrdo je rekao guverner. – Ove izmene u pogodbi bi trebalo da budu tvoja briga.

– Znam, samo sam mislio da vam to neće biti teško – nestrpljivo je rekao Fejt.

– Kažem da će biti komplikovano – ublažio je ton guverner.

– U svakom slučaju, vama će biti lakše nego meni.

– Pošto si već čvrsto rešen da se nađeš sa tom ženom, učinićeš to i bez naše pomoći. A to bi moglo da bude pogubno po nju. Mada bi se moglo reći da me se to ne tiče, moram da sagledam stvari iz ljudskog ugla. Ne mogu zbog tvoje gluposti da rizikujem život jedne žene i deteta, pogotovu kad je u pitanju Tejlорова моćна организација. Zbog njih, prihvaću i taj tvoj najnoviji zahtev. Ali, to je poslednje!

Fejt se kočoperno isprasio. – Zašto strahujete zbog Tejlora kad će za dve nedelje visiti?

– Za to vreme on može izazvati mnogo toga. Zaboravio si za šta je on sve sposoban? Ni Bert Kvin neće mirovati. Uveren sam da iza napada na blindirana kola stoji baš on. Uхватили smo dvojicu bandita i utvrdili da su obojica radili za Kvina pre nego što su pobjegli i sakrili se u Meksiku. Kvin je veran Tejloru i sve će učiniti da ga spase. To će trajati naredne dve nedelje, a posle ćemo videti šta će biti. Kad to prođe, bilo da Tejlor bude obešen ili ne, Kvinova pažnja će se usmeriti ka tebi. A ja ne želim da dve nedužne osobe stradaju zbog budale kao što si ti.

Fejt pocrvene i stisnu usne. No, bio je dovoljno pametan da ništa ne odgovori vidno iznerviranom guverneru.

– Dakle, samo zbog toga – nastavio je Moris Webster – prihvaću tvoje želje i nekako udesiti da ti se njih dve pridruže. Sigurno si svestan da to produžava celu stvar i da još izvesno vreme nećeš biti prebačen u Arizonu.

– Zbog čega? – planuo je Fejt.

– Zbog toga što se mnogo toga mora promeniti. Do sada sam pripremao teren za tebe kao udovca. Sada moramo da te predstavimo kao ponovo oženjenog. Treba vam pripremiti do-

kumenta i druge neophodne stvari. S druge strane, moramo pretpostaviti da oni već znaju za tu ženu i dete ili će to saznati. Ako se to desi, oni će ih jednostavno pratiti i doći do tebe, bez obzira gde te budemo sakrili.

Zastao je i zamislio se.

– Prema tome – nastavio je guverner – ti ćeš ostati ovde, a za to vreme ćemo urediti da žena i dete negde nestanu. Ne tiče te se gde. To će biti moja briga.

– Do vraga, guverneru, to može potrajati nedeljama! – povikao je Fejt.

– Ako hoćeš da ti se ta žena i dete pridruže u tvom novom životu, moraš slušati moja uputstva. U protivnom, moglo bi se desiti da izgubiš sve.

Džeri Fejt je shvatio da bilo kakve reči ne bi imale nikakvog smisla.

* * *

Srećom, Bert Kvin se u tom trenutku nije interesovao za Džerija Fejta.

Sa svojim momcima se povukao u skrovište u Kordiljerima, između Ostina i Gidingsa. Dok se grupa tamo skrivala, rendžeri su pretraživali udaljene terene, ne sluteći da su banditi toliko blizu. Koncentrisali su se na puteve koji su vodili prema granici, pretpostavljajući da će se banda privremeno razići. Niko nije verovao koliko je Kvin odlučan i drzak.

Znao je da će dvojicu uhvaćenih bandita rendžeri identifikovati kao bivše pripadnike njegove družine i da će uslediti potera. Osim toga, još dvojica bandita su nestali u onoj opštoj pometnji i da će njihov trag biti praćen. Bilo mu je svejedno da li će ga uhvatiti ili ne, jer su znali samo ono o čemu ih je obavestio u nekoliko šturih rečenica. Time je mogao samo dobiti na vremenu.

Bert Kvin je baš završavao sa previjanjem rane kada je Haksli sa još desetak bandita banuo u pećinu.

– Ovaj put smo promašili – rekao je džarajući vatru i odmerivši ih ledenim pogledom. – Ali, to ne znači da ćemo odustati. Ako neko ne želi da učestvuje u ovome, biće najbolje da to odmah kaže i sada napusti ovo mesto. No, neka pazi kako će izaći, jer mu se svašta može desiti.

Ljudi se nelagodno promeškoliše i oboriše poglede. Naravno, niko se nije usudio da kaže bilo šta. Bert zadovoljno odahnu.

– U redu. Bili smo suočeni sa svim mogućim teškoćama, a ona oklopna kola su se pokazala kao pravi potez. Taj prokleti guverner nije naivan. Sada nam Fejt nije u prvom planu. Dvojica – trojica mogu motriti na njega, ali nam je glavni cilj Tejlorovo oslobađanje. Ne smemo dozvoliti da mu namaknu omču!

– Berte, to je teško izvesti – dobacio je Haksli. – Njega drže ispod glavnog štaba rendžera. Za nekoliko dana, koliko sam čuo, prebaciće ga u državni zatvor. Kad se jednom nađe tamo, biće nemoguće izvući ga.

Kvin ga ošinu besnim pogledom.

– To i jeste razlog što kažem da moramo njemu da posvetimo pažnju. Jedina šansa da ga oslobodimo je kad ga budu prebacivali u državni zatvor. Prema tome, moramo ga osloboditi tokom transporta.

U razgovor se umešao suvonjavi bandit po imenu Vilis, čovek neuredne kose i čupavih brkova.

– Ja sam se malo raspitao po gradu i čuo da guverner za Tejlorov transport namerava da upotrebi ona ista kola.

Kvin glasno opsova.

– Trebalo je i sam da pretpostavim tako nešto! – dodade besno i okrete se prema Haksliju.

– Misliš li da bi mogao da razvališ ta prokleta kola dinamitom?

Ovaj slegnu ramenima. – Ne znam ni sam. Ako upotrebim veću količinu, eksplozija bi bila strašna, ali nisam siguran da Tejlor ne bi stradao.

– Tako znači... Onda treba da isključimo dinamit.

– Priča se da će kola pratiti gomila rendžera – dobacio je Vilis. – Prema tome i nama će trebati armija da ih preotmemo...

– Znam, znam! – presekao ga je Kvin. – U tom slučaju, tako nešto ne dolazi u obzir. Sad moramo biti lukavi i smisliti neki drugi način.

– Dok pokušavamo da oslobodimo Tejlora, može se desiti da nam prokleti Fejt umakne – rekao je bandit Džon Kefiš. – Dva čoveka nam nisu dovoljna za stražarenje, jer bi mogao lako da nam umakne. Rendžeri bi opet mogli da iskoriste dvojnika ili upotrebe neku drugu obmanu. Brzo će shvatiti da su dvojica naših koji idu prema granici samo mamac...

– Dodavola, pusti me da razmislim, Džone! – obrecnuo se Kvin. – Znam samo da nećemo dopustiti da obese Tejlora! Ako nam Fejt umakne, biće to samo privremeno, jer ćemo ga kad tad pronaći! Tejlor je taj kome vreme ističe i sada moramo razmisliti o njemu!

– U pravu si, Kvine – dobaci deblijuškasti Komo. – Siguran sam da će Fejt napraviti neku grešku i da ćemo ga ščepati. Možda će poslati po svoju devojkicu i sve će ići lako. Pratićemo je i ona će nas odvesti gde treba.

Kvin se zapanjio.

– Fejt ima devojkicu? Sto mu gromova, nisam to znao!

Komo se isceri. – Da! Ima neku udovicu sa detetom. Ne znam kako se zove, ali prezime joj je Mejson. Muž joj je bio šerif u Gidingsu, ali

je ubijen prilikom nekog prepada. Ja sam tada bio ranjen i bacili su me u zatvor. Rana mi je bila gadna, pa sam ostao nekoliko meseci u tom gradu.

– Sećam se. Ali otkud Fejt u toj priči? – mrmljao je Kvin.

– Mislim da je od ranije poznao tu ženu – reče Komo. – Sećam se da je jednom došao da vidi da li može da joj pomogne oko nečega. Ona je radila u ambulanti, pa sam tako saznao za to.

– To još ne znači da mu je ženska – Bert sumnjičavo zavrte glavom.

– Nisi u pravu, šefe. Ja sam tamo boravio kod neke Meksikanke koja mi je pomogla da pobegnem iz zatvora. Džerija sam više puta video u kući te šerifove udovice. Bio je zaljubljen u nju, a voleo je i dete. Ne znam da li su još u vezi, ali trebalo bi motriti na nju.

Kvinovo lice sinu.

– Naravno da bi se isplatilo! Ništa ne gubimo, a postoji šansa da uhvatimo tog prokletog izdajnika. Još dvojica neka motre na njega, a ostali će raditi sa mnom. Moramo što pre osloboditi Tejlora!

* * *

Vozeći se diližansom prema Gidingsu, Dok Holidej se u sebi upitao kako se dogodilo da se nađe na tom putu i preuzme obavezu koja, na

prvi pogled, sa njim nema nikakve veze. Posmatrajući kroz prozor vedro i mirno nebo čije se plavetnilo na zapadu pretvaralo u tamnu prugu večeri, pretpostavio je da je to deo nedokučive sudbine koja ga je uvek iznova uvlačila u svoje beskrajne i uvek nove igre. Da li je to baš tako ili čovek sam može da odredi kojim će tokom ići njegov životni put.

Lagano je odbio dim iz duge cigare i pogledom ispratio beličasti dim. Kad se podsetio poslednjih događaja, s razlogom je zaključio da sve baš i nije deo sudbine, nego se u celu stvar umešalo i nešto zemaljsko, odnosno ličnost guvernera Teksasa.

Po svemu sudeći, Moris Vebster je manje verovao u sudbinu, a mnogo više u aktivnu ulogu ljudi u oblikovanju života.

Kad je malo bolje razmislio, pretpostavio je da je Vebster, kao iskusni političar, od početka planirao da ga uvuče u igru. Veče pre toga ga je dočekaao ljubazno kao i uvek, ali je Holidej primetio da ga više puta u toku partije njegov domaćin zamišljeno posmatra. Iako mu je to bilo neobično, nije reagovao, ali sada mu je bilo jasno da se iza tih pogleda krije određena namera. Tek kada su se ostali gosti razišli, a on ostao sam sa svojim domaćinom, guverner je „otkrio karte”. Uz čašu brendija, započeli su prisniji razgovor.

– Večeras ste imali mnogo sreće, mister Holideje.

– Da, ali imam utisak da ste vi opet igrali bez volje. Niste se borili.

Vebster uzdahnu.

– Možda, ali verujte da nije namerno. Okupira me jedan problem koji ne znam da rešim...

– U vezi sa aferom Tejlor?

– Da. Tačnije, u vezi sa Fejtom. Zamislite, sada se ispostavilo da postoji neka žena koju želi da povede sa sobom, a ona ima i kćer. To potpuno menja moju prvobitnu kombinaciju, jer je sada sve daleko komplikovanije i složenije.

– Shvatam – odvratio je Holidej učtivo, jer je tek površno znao za celu stvar. – Imaćete još posla oko toga. U čemu je konkretan problem?

– U tome što neko treba da pronađe tu ženu i privremeno je skloni na određeno mesto. To je naizgled sitna stvar, ali pošto nam je Tejlor protivnik, za takav poduhvat je potreban vešt i hrabar, a povrh svega staložen i ubedljiv čovek. Naime, taj će morati da ubedi ženu da je plan koji smo smislili trenutno najbolje rešenje za nju i njenu kćerku. A ja takvog čoveka nemam! Tačnije, nemam čoveka koji nije poznat Tejlorovim špijunima i doušnicima. Ako pošaljem nekog od svojih ljudi, unapred znam da će biti praćen i cela stvar će se

otkriti. Ne smem da rizikujem, jer ne znam da li Tejlorovi ljudi znaju za nju...

Dok je slušao šta guverner govori, Holideja obuze neka neodređena slutnja. Naslutio je da mu guverner svoje probleme ne poverava bez nekih dubljih razloga. Lagano je otpio gutljaj brendija.

– Ako Fejt pored sebe hoće da ima neku ženu, to je njegova stvar. Neka sam smišlja kako to da izvede, a isto tako i da snosi posledice.

Moris malo nakrivi glavu i napravi jedva primetnu grimasu.

– Verujte da sam isto i sam pomislio u pravi mah. Ali, onda mi je palo na pamet da se radi o nevinoj ženi i detetu. Jeste da nisam odgovoran za njihovu sudbinu, ali ne mogu da budem ni sasvim ravnodušan. U krajnjoj liniji, Tejlorova propast će koristiti svima, pa nije fer da samo njih dve budu žrtve osвете. To je pitanje morala, Holideje.

Dok ćutke klimnu glavom i lagano odbi dim. Još uvek nije ni slutio da guverner plete oko njega mrežu.

– To me muči i ne da mi mira – nastavio je Moris patetično. – Zašto bi ta devojčica platila za grehove drugih...

– Neće platiti – prekinuo ga je Dok, i sam iznenađen što čuje svoj glas. Izgovorio je to instinktivno, ali istog

časa je shvatio da je guverner upravo to i hteo i da ga je, korak po korak, uvlačio u klopku iz koje nije mogao nazad. Spoznavši to, nastavio je glasom koji mu se učinio tuđim.

– Ja ću pokušati da ih izvučem iz tog nezavidnog položaja.

– Vi? – tobože se začudio guverner. Iako je bio svestan da je to sve deo unapred smišljenog scenarija, Holidej ga je pustio da govori. – Moram priznati da vam je ta ideja genijalna, prijatelju. Zaista ne mogu da zamislim osobu koja bi tako nešto mogla bolje da izvede od vas. Ako ćete se zaista prihvatiti tog zadatka, mogu da se nadam spasenju ta dva bića. Samo... da li ste ozbiljno mislili ono što ste rekli?

Holidej klimnu glavom, iako je bio ljut na sebe što je tako bezglavo uleteo u guvernerovu zamku. No, znao je da ne bi mogao drugačije, jer je osetio potrebu da spase dve nevine osobe. Njegova plemenitost i osećanje ljudske solidarnosti bili su ključni za donošenje takve odluke, bez obzira na guvernerove planove. Odobrovoljen tom mišlju, osetio je kako mu se vraća raspoloženje.

– Naravno da sam ozbiljan, Morise. Vi ćete potpisati potrebna ovlašćenja, tako da sa te strane ne bude problema. Krenuću već sutra i pokušaću da ih bezbedno otpratim do mesta koje ste odabrali.

* * *

Stigao je u Gidings kasno, jer su se po gradu već palile ulične svetiljke. Stoga je rešio da Dženi Mejson ne uznemirava noću, već da je poseti rano ujutro. Po danu će obostrani utisci biti realniji, a donesene odluke logičnije i čvršće.

Kada je pokucao sutradan oko podneva, vrata mu je otvorila prijatna mlada žena koja je mogla imati oko dvadeset osam godina. Imala je lepo lice sa krupnim očima i punim usnama, mada joj se na čelu i obrazima ocrtavalo nekoliko sitnih bora, koje su sigurno bile posledica teškog života. Pošto joj se predstavio, ljubazno se osmehnula i pokretom ruke ga pozvala da uđe u lepo uređenu dnevnu sobu.

Dok joj je, zavaljen u fotelju, objašnjavao cilj svoje posete, Holidej je imao vremena da je pažljivije osmotri. Bila je visoka i vitka i imala je čvrsto, gipko telo. Pokreti su joj bili skladni i pri hodu se lagano njihala u struku. Smeđu kosu koja je dopirala do polovine leđa nosila je vezanu u rep, ali su joj nestašne lokne padale na čelo. Jednom rečju, bila je privlačna i lepa, ali i čudna na neki tajanstven način. Odeća joj je blistala od čistoće, ali sve je to bilo skromno, bez ikakvih ukrasa i nepotrebnih detalja.

Njena osmogodišnja devojčica Džodi je u mnogome podsećala na majku. Imala je mило lice, vesele oči i kosu prepunu kovrdža koje je obuzdavala plišana mašna. Bila je odevena u divnu haljinicu sa karnerima, sjajne lakovane cipelice i izgledala je kao velika lutka. Čim ju je spazio, Holideju je bilo jasno da se njena majka odriče mnogo čega da bi devojčica izgledala baš ovako. Po licu deteta se videlo da je obasipana ljubavlju i pažnjom.

Dok joj je govorio o Fejtovim željama i guvernerovim planovima, Dženi Mejson ga je pažljivo slušala, trećući povremeno svojim prekrasnim očima. Iako je nepomično sedela i ćutala, Holidej nije mogao da se oslobodi nekog čudnog osećaja nemoci. U Dženinim očima nije mogao ništa da pročita, lice joj je bilo potpuno mirno, tako da uopšte nije znao da li njegove reči dopiru do nje, niti šta o njima misli. U jednom trenutku mu se učinilo da je on predmet njene pažnje i bilo mu je neprijatno. S druge strane, nije mogao da ne prizna da mu prija njen pogled. Onda se jedva primetno nasmešio shvativši da i ona čini isto, ali ipak je želeo da odgonetne šta ta žena sada misli i oseća.

U tih nekoliko minuta bilo mu je jasno da mu je sudbina, domamivši

ga ovamo, bila naklonjena i da mu je podarila susret koji bi bilo šteta ne doživeti. Dženi Mejson je bila osoba mnogo vrednija nego što je to na prvi pogled izgledalo. Sada je shvatao zašto je Fejt želeo da uz sebe ima baš tu ženu.

Kad je završio priču, Dženi je zažmurila, pa se stidljivo osmehnula. Izgledalo je da je tišina koja je zavlada vratila u stvarnost. Prošlo je nekoliko trenutaka pre nego što je progovorila.

– Drago mi je što ste mi podrobno objasnili rizike kojima se izlažemo, mister Holideje – rekla je najzad.

– Nešto od toga sam mogla i da pretpostavim. I ranije sam znala da je taj Tejlор opasan čovek. No, i pored svega nameravam da se pridružim Džeriju tamo gde guverner sve pripremi. Jasno mi je da to otežava stvar, ali ipak... – ponovo se osmehnula, a u očima su joj se pojavile iskrice.

Holidej joj uzvрати osmeh.

– Stvar se otežava samo u izvesnoj meri, ali to se može srediti. Ukoliko vi zaista želite da budete sa Fejtom, guverner je voljan da izađe u susret njegovim željama. To zavisi samo od vas. On je smatrao da pre donošenja odluke morate da budete upoznati sa svim eventualnim mogućnostima, ali i opasnostima.

Dženi klimnu glavom i pogleda kroz prozor u mali vrt, gde je njena devojčica skakutala.

– Vidite, mislim da tako treba da bude – tiho je uzdahnula. – Džeri je godinama tražio da se udam za njega, a ja sam govorila da će to biti moguće samo ako prestane da radi za Tejlora. On mi je odgovarao da nije tako lako napustiti takvog čoveka. Džejson Tejlor ne bi dopustio da od njega ode neko ko toliko zna o njegovim poslovima.

Holideju je bilo jasno šta je navelo Fejta da ponudi pogodbu guverneru Teksasa. Nije bio u pitanju samo strah od narednih Tejlorovih poduhvata. Džeri Fejt je tražio način da se reši svog poslodavca i da se oženi sa Dženi.

– Džeri je učinio taj korak – nastavila je žena – i ne sumnjam da mu je za to trebalo mnogo hrabrosti. Ja sada teško mogu da odstupim od svog obećanja, zar ne?

– Izgleda da je tako, gospođo – odvratio je Holidej i ustao iz fotelje. – Znaće biti potrebno da saznam mnoge pojedinosti o vama i vašem ranijem životu, jer ćemo morati da izmenimo identitet vama i vašem detetu, kao što smo učinili i sa Fejtom.

– U redu, mister Holideje. Odmah ću vam dati dokumenta i sve papire koje imam.

Ustala je i prišla jednom ormariću.

– Vama se on ne sviđa, zar ne? – upitala je Doka, otvarajući ormarić.

– Fejt? Ne znam šta da vam kažem. Svako od nas radi ono što mora i misli na način na koji je naučio. Sada sam ubeđen da on dobija više nego što je zaslužio.

– Ali... – zamucala je, crveneći.

Holidej je pogleda pravo u oči.

– Čudi vas što tako nešto kažem, zar ne? Veoma je prosto. On je u životu išao stranputicom... Ako sve bude kako je planirano, za svoje greške će praktično biti nagrađen. Imaće dosta novca, ženu koju voli i koja ga voli...

Ona se trže.

– Možda, ali ne sećam se da sam rekla da ga volim. U svakom slučaju, to je moja stvar. On vam se zaista ne sviđa...

Holidej klimnu glavom.

– Iskreno rečeno, on je potkazivač, a takvi mi se nikako ne dopadaju. Međutim, pošto pretpostavljam da znam motive zbog kojih je to uradio, nisam strog prema njemu kao ostali. Već sam rekao da čovek ne može protiv svojh ubeđenja.

Ona do kraja izdrža njegov pogled, a onda iz ormarića izvuče neophod-

ne papire. Prisustvo tog stranca izazivalo je u njoj neko neobično raspoloženje koje ju je pomalo plašilo.

* * *

Iako su mu dali da sam sprema hranu, Fejt se uskoro počeo žaliti da mu je i to dosadilo. Svakodnevno je imao neke primedbe, tako da je Moris načinio još jedan ustupak: rendžer koji je dolazio da ga čuva mu je donosio obroke iz guvernerove kuhinje.

Gordon je bio strašno ljut zbog toga. Dok je nosio poslužavnik kr-
cat hranom u podzemne odaje, pitao se gde li će se Fejtovi zahtevi završiti.

Gordon ljutito uzdahnu. Zar taj prokletnik ne shvata da je pokretna meta? Opijen važnošću svoje uloge, očekivao je oko sebe gomilu čuvara.

Rendžer je i ranije smatrao da guverner uopšte nije trebalo da ulazi u pogodbu sa Fejtom. Obuzet tim mislima, lagano je otvorio vrata podzemnog skloništa. Već u sledećem trenutku, dobio je tako snažan udarac u glavu, da se bez reči srušio na pod.

Zadovoljan što mu je napad uspeo, Fejt ga je dobro osmotrio. Videvši da je rendžer bez svesti, brzo mu je uzeo teški kolt, pažljivo zaključao vrata za sobom i krenuo ka izlazu. Nije više mogao da izdrži u tamni-

ci. U toj želji da se izvuče po svaku cenu, nije bio u stanju da razmišlja o rizicima kojima se izlaže.

* * *

Kvinovi ljudi koji su motrili na guvernerovu kuću, nisu očekivali da će se Fejt tek tako pojaviti. Verovali su da će, ako uopšte izađe iz svog skrovišta, biti okružen oružanom pratnjom i velikim brojem rendžera.

Zbog svega toga baš niko nije primetio Džerija Fejta kada je na tajni izlaz izašao iz svojih podzemnih odaja. Brzo je prošao kratkim vijugavim tunelom i izašao na drugoj strani brda, izvan predgrađa Ostina. Naravno, za njega je bilo jednostavno da ukrade konja iz jedne štale i da ga potera u pravcu Gidingsa.

Za to vreme je Holidej od Dženi Mejson prikupio sve informacije koje su mu bile potrebne, pa se vratio u hotel. Iako ga tamo niko nije poznavao, spavao je veoma oprezno, jer je u grad stiglo nekoliko dogona stoke, tako da su kauboji divljali ulicama. Kao za inat, u salunu njegovog hotela je izbila tuča koja je probudila pola grada.

Kad su se prvi zraci sunca pojavili na istoku, Holidej je ustao, seo na stolicu pored prozora i zapalio cigaru. Posmatrao je svitanje.

Nešto kasnije se pažljivo obukao, vezao kravatu i prišao prozoru da

bi osmotrio ulicu. Istog trenutka se ukočio. Samo za trenutak je uspeo da osmotri jahača koji je zamakao za ugao. Iako je postojala mogućnost da se prevario, umorni prašnjavi konjanik ga je podsetio na Džerija Fejta. Nekoliko trenutaka je razmišljao, a zatim prišao ogledalu da bi namestio kravatu. Biće da se previše opteretio time što se događa i da je zbog toga preterano osetljiv i opezan.

Iako se trudio da ne razmišlja o tome, misli su mu se stalno vraćale na tajanstvenog konjanika. Šta ako se u Ostinu desilo nešto neočekivano?

Ne časeći ni časa, zgrabio je opasač i izjurio iz sobe. Konjanika više nije bilo na ulici, što je moglo da znači samo da se uputio prema kući Dženi Mejson.

Za tren oka se našao na trgu i požurio u brdovitu ulicu, prema kući Mejsonove.

– Dođavola! – izustio je zadihano, videvši da je umoran konj bio svezan baš ispred kuće u kojoj je stanovala Dženi Mejson.

Potrčao je u tom pravcu i ugledao čoveka koji je stajao na obližnjoj uzvišici, nedaleko od poslednjih gradskih kuća. Čučnuo je iza ograde i izvadio svoj kolt sa drškom od slonovače. Video je da neznanac u ruci

drži pušku i da se lagano kreće prema stražnjem delu Dženine kuće.

Dok potrča još malo napred i za trenutak čučnu iza živice pored zida. Ponovo je pogledao u pravcu padine, ali iz tog ugla nije mogao da vidi čoveka sa puškom, a ni njegovog konja. Spretno je preskočio ogradu i oprezno se uputio prema bašti.

Već u sledećem momentu se čuo prasak puške, a odmah zatim i lomjava stakla, praćena krikom žene. Posle toga se začuo glasan detinji plač. Odjeknuo je još jedan pucanj, a zatim se iz unutrašnjosti kuće čuo revolverski hitac. Dok je hitro izvirio iza ugla i pored jednog od bočnih prozora ugledao ubicu kako ubacuje metak u cev. Osetivši da ga neko posmatra, bandit podiže glavu, ali istog trena odjeknu Dokov pucanj. Napadač se bacio u stranu, a onda skočio i opalio iz puške.

Dok je insitinktivno sagnuo glavu, ali se sapleo o neka drva poredana pored kuće. Iz kuće se ponovo čuo pucanj, ali ovog puta hitac je bio upućen prema Doku.

– Ne pucaj, Fejte! – povikao je kad mu je drugo tane proletelo pored uha.

I zaista, iz kuće više nije pucano na njega, ali napadač sa puškom ispalio je tri hica, razbivši u paramparčad obližnje prozore. Iskoristivši kratko zatišje, Holidej u magnovenju

zapuca u tom pravcu i potrča prema napadaču. Spazivši Doka, bandit je munjevito reagovao i ispalio tri uza-stopna hica.

Holidej je osetio kako ga je nešto zapeklo po ruci, ali znao je da mora da likvidira napadača ispred sebe, koji je bacio pušku i posegnuo za revolverom. Dokov kolt je grmnuo i bandit pade, držeći se za nogu. Munjevito se okrenuo i prostrelio Doka pogledom, ne shvatajući zašto taj čovek ne puca na njega. Ali, u tom času iza Doka se čula grmljavina, tako da je banditovo telo bilo izrešetano kuglicama teškog kalibra.

Holidej odahnu i lagano se okrete. Džeri Fejt je stajao na uglu, lica izgrebanog komadima stakla. Prvo što je Dok primetio je da ovaj u ruci ima Gordonov teški revolver, a drugo – da ga podiže i upravlja prema njemu.

Jurnuvši prema Džeriju, našao se ispred njega taman pre nego što je povukao oroz. Znajući da nema vremena za ubeđivanje, udario ga je drškom svog revolvera po glavi. Ne očekujući tako nešto, Fejt je posrnuo i kleknuo na kolena. Drugi udarac ga je sasvim onesposobio i telo mu se sručilo na zemlju.

Holidej je zgrabio Gordonov revolver, a kad je podigao glavu, ugledao je iznenađujući prizor: Dženi Mejsen mu je polako prilazila, držeći u ruci veliki, stari kolt. Čim je prišla, prepoznala je Doka i sa olakšanjem

spustila revolver. Čutke je osmotrila situaciju, a onda lagano kleknula kraj Fejta.

– Niste morali da ga udarite baš tako jako – rekla je tonom u kome se osećalo prebacivanje. – Samo je došao da me pita hoću li da pođem sa njim.

Holidej ljutito huknu.

– I zbog toga umalo nije prouzrokovao vašu smrt. Naravno, i njegov život je visio o koncu. Da sebe i ne pominjem, gospodo. Nepromišljen i glup potez! Osim toga, strašno sam zainteresovan da saznam kako je došao do ovog revolvera.

Dženi ga je još nekoliko trenutaka netremice gledala, a onda se okrenula i na poziv prestrašene devojčice potrčala prema kući. Vratila se posle nekoliko minuta.

– Smirila sam je i nagovorila da legne – nežno je rekla. Pošto je Holidej ćutao, ona pokaza na mrtvog napadača čije je telo ležalo na zemlji.

– Ko je to bio?

Dok čučnu pored tela, a onda ustade i uhvati Dženi za ruku.

– Nikad to nećemo saznati, gospodo. Hajde da unesemo Džerija u kuću. Izgleda da sam ga malo jače udario.

* * *

Bilo je rano jutro i glavni trg u Ostinu je još uvek bio pust. Tek poneki

ranoranilac bi promakao kroz centar.

Dvokolice sa velikim sandukom za đubre su se kretale kratkom ulicom koja je izlazila na trg. Dvojica čistača su pažljivo počistili otpatke, ubacili ih u sanduk i krenuli dalje. Uskoro su se našli na trgu, tačno preko puta štaba rendžera. Pažljivo su osmotrili okolinu. Onda je jedan prišao kolima i iz tajne pregrade na dnu izvadio četiri boce sa petrolejom. U grlić svake boce bio je ugrađen po jedan štapin dinamita. Visoki čistač je dve boce hitro dodao svom pratiocu, a ove dve koje su ostale kod njega, brzo je sakrio pod zeleni ogrtač. Tako opremljeni, obojica su se uputili prema štabu rendžera, a onda skrenuli iza zgrade. Brzo su se vratili do dvokolica i trčećim korakom ih poterali prema drugoj strani trga.

Kada se prolomila prva eksplozija bili su već dovoljno udaljeni i van opasnosti. Strahoviti prasak prolomio se kroz jutarnju tišinu, a zatim su se čule još tri eksplozije.

Za nekoliko sekundi, štab rendžera je bio u plamenu. Krov je buknuo kao da je od slame, odvaljena vrata visila su na šarkama, a gotovo svi prozori su popucali od sile uzastopnih eksplozija. Vatra se brzo proširila i na susedne kuće. Vrlo brzo su

se pojavila vatrogasna kola sa šmrkovima.

Dok su se vatrogasci prihvatili pumpi, u štabu rendžera je vladala prava panika. Kapetan je izdavao zbunjujuća naređenja, pa ljudi nisu znali čega prvog da se dohvate. Prvo je pominjao spasavanje arhive, zatim skladišta municije... Ljudi su smetali jedan drugom, sudarali se i saplitali preko vatrogasnih creva. Pune petrolejske lampe su pucale kao bombe, što je još više rasplamsavalo požar...

U tom opštem metežu, kapetan se najzad sabrao i poslao trojicu ljudi da iz podzemnih ćelija izvedu zarobljenike i prebace ih u gradski zatvor na Trgu unije.

U uzanoj ulici koja je vodila od Alamo skvera do zatvora, čistač Haksli je sa još šestoricom bandita, strpljivo čekao. Kvinova pretpostavka se i ovog puta pokazala tačnom, jer je predvideo da će zbog požara u štabu biti izdato takvo naređenje. Lagano su prišli što su mogli bliže i očekivali dalji razvoj događaja.

Žureći pred vatrenom stihijom, rendžeri su izveli zatvorenike. Kada su izašli napolje, brzo su skrenuli u sporednu ulicu i sami zbunjeni požarom. Tada su Haksli i družina zapucali iz svojih skraćenih dvocevki i teških koltova. Njih je interesovao

samo Tejlor, tako da za ostale živote nisu davali ni centa.

Začuvši pucnje, dvojica rendžera na čelu kolone pali su kao pokošeni. Srećom, kasnije se ispostavilo da nijedan nije bio smrtno ranjen, ali bandite to nije interesovalo. Njima je bilo važno da oslobode prolaz do Tejlora i izvuku ga. Druga dvojica rendžera bacili su se u stranu i nasumice zapucali, dok su Kejsi i Smit, na začelju, zgrabili razbojnike koji su išli pored Tejlora i povukli se, koristeći ih kao štit. Videvši Tejlora kako stoji i okreće se usred te gungule, Haksli obode konja, zgrabi ga za ruku i povuče prema sebi. Već sledećeg trenutka, Džejson Tejlor je bio u sedlu. Njega i Hakslija su odmah okružili ostali banditi i pojurili su kroz gradske ulice na kojima su se pojavljivali ljudi uplašeni eksplozijama i požarom.

* * *

Dženi Mejson je bila iskreno potresena događajem u svom dvorištu. Svojim ogromnim autoritetom i potpomognut guvernerovim specijalnim ovlašćenjem, Holidej je otklonio sva neprijatna pitanja u vezi sa obračunom, tako da je razbojnik odnet, a šerif odustao od istrage.

Dok je znalački zbrinuo povredu, zaključivši da će narednih dana morati više da se odmara. Kada je

završio sa sobom, okrenuo se Fejtu koji je držao oblog na glavi i ljutito ga streljao pogledom. No, Dok nije obraćao pažnju na to, već ga je odmah pitao – Pošto vidim da si dobro, hoću nešto da znam. Kaži mi, odakle ti Gordonov revolver?

Fejt nežno stisnu Dženi za ruku i uzdahnu.

– Jednostavno sam ga uzeo – rekao je i pogladio po kosi devojčicu koja mu je sedela u krilu.

– Uzeo? Gordon ga ne bi tek tako dao. Šta si mu uradio? Govori!

– Ništa. Doduše, imaće kratku glavobolju i to je sve. Udario sam ga po glavi kad mi je doneo hranu, a onda sam ga zaključao – nasmejao se.

– Možda ga još uvek nisu našli.

Holidej ga prezrivo odmeri, a onda se okrete prema Dženi.

– Ne znam da li je onaj što je pucao još od ranije motrio na vašu kuću ili je pak pratio ovu budalu. U svakom slučaju, jasno je da Bert Kvin zna za vas.

Dženi preblede i uzevši devojčicu od Džerija, zaštitnički je stavi sebi u krilo.

– Šta mislite da treba da uradimo, mister Holideje?

– Smatram da bi prvo morali... – počeo je, ali ga je Fejt prekinuo usred rečenice.

– Ti ćeš poći sa mnom u Arizonu?
– upitao je Dženi. – Mislim, kad guverner sve sredi?

Ona ga pogleda kratko, a zatim obori pogled.

– Džeri... ja... Bila sam spremna da pođem sa tobom. Cenim to što si došao lično da me pitaš...

– Bio je to glup potez – dobaci Holidej kratko. – Nemojte misliti da je on neki heroj, gospođo Mejson. On je obična ništarija koja pokušava da stvari okrene u svoju korist.

Fejt pocrvene, a Dženi prkosno isturi bradu.

– Nemojte misliti da nisam sposobna da sama zapažam stvari, Holideje. Ne slažem se s tim što ste rekli!

Dok hladnokrvno slegnu ramenima i odmeri Fejta koji se zadovoljno osmehivao. Dženi ga je uhvatila za ruku.

– Kao što sam već rekla, Džeri... zaista sam bila voljna da pođem s tobom... Ali, vidiš šta se dešava. Moraću malo da razmislim. Džodi mi je najvažnija i ne bih želela da je izložim nečemu kao što je ovo danas. Ona ne treba da bude svedok ubijanja i da gleda mrtve ljude u svom dvorištu. Bilo je grozno...

Fejt se osmehnu, uze devojčicu za ruku i zagolica je. Ona se veselo nasmejala, ali Dženi je još čvršće privla uz sebe.

– Džeri, ti znaš da je ovo za nas obe opasno. Da li je to život koji želiš da podelim s tobom? Banditi, pucnjava, smrt?

– Dodavola, Dženi, neće uvek biti ovako! – rekao je Fejt samouvereno.

– Kada guverner završi posao oko mog identiteta, niko neće znati ko sam i odakle sam. Ti ćeš biti moja žena, a Džodi moja kćer. Pred nama je ceo život. Neće biti nikakve opasnosti!

Mlada žena pogleda u Holideja, ali se ovaj pravio da to ne primećuje. Zatim se opet okrenula prema Fejtu.

– U tako nešto ne možeš biti sasvim siguran!

– Siguran sam bar devedeset posto!

– Ostaje deset i neću da rizikujem! Moram još malo da razmislim!

Fejt stisnu vilice i steže šake u pesnice. Borio se s gnevom, ali je uspeo da ga savlada.

– U redu, znam da ne mogu da te nateram da pođeš – procedio je.

– Mnogo sam rizikovao da dođem ovamo...

Zastao je i ljutito odmerio Doka.

– Šta kažete na to da nas malo ostavite nasamo, Holideje?

Ovaj ustade, prostrelivši ga ledenim pogledom.

– Došao sam ovamo sa jasnim ciljem i neću dozvoliti da me ti u tome ometaš! Već tvoje prisustvo me

onemogućava u tome i zato ću se vratiti u Ostin prvim vozom, za sat vremena!

– Ako mislite da sam pobjegao izlažući se opasnosti...

– Baš to mislim – presekao ga je Holidej hladno, neprestano držeći ruku u blizini kolta. – Ako želite da stvar uspe, morate me slušati!

– Pa on je samo hteo da provedemo pola sata nasamo – dobaci Dženi. – Zar je to neizvodljivo, mister Holideje?

– Ne mogu da mu verujem, gospođo. Verovatno bi pobjegao i sve doveo u opasnost, a time uporopastio i sve naše napore. Uostalom, možda bi vas nagovorio da pođete s njim...

– Nisam luda!

– Nećete imati prilike da mi dokažete ni jedno ni drugo – odvratio je. – A ti ćeš sada poći sa mnom do železničke stanice i ukrcati se na voz – naredio je Fejtu.

– A šta ako vam kažem da idete dođavola?

– Reči ništarije ne mogu da me uvrede.

Džeri Fejt stisnu usne i spusti pogled. Duboko je uzdahnio, a onda poljubio devojčicu u obraz i pomilovao je po kosi.

– Videćemo se opet, lepotice.

Zatim je pogledao Dženi.

– To važi i za tebe, draga.

– Rekla sam ti, Džeri, da moram o svemu još jednom da razmislim – rekla je oklevajući.

– U redu. Nadam se da ću biti neka-ko u vezi sa vama, ako mi Holidej i njegovi dozvole – ironično je rekao.

Dok se nije obazirao na Fejtove reči.

– Ne brinite, gospođo Mejson. Ovo je i za njegovo i za vaše dobro. Nego, maločas ste me pitali šta da radite. Daću vam savet. Na vašem mestu bih napustio ovaj grad. Imate li gde da odete?

– Mogla bih da odem kod sestre u Dalas, ako mislite da bi boravak u gradu mogao da bude opasan za mene i Džodi.

– Baš tako mislim. Ubeđen sam da bi vaš odlazak odavde bio mudra odluka. Mogao bih da sredim da vas rendžeri otprate do Dalasa, ako želite.

Dženi Mejson je bila neodlučna, jer joj je pogled lutao između Fejta i Holideja.

– Dobro – rekla je najzad. – Za Džodino dobro bi bilo najbolje da se sakrijemo. Bila bih vam zahvalna ako nam obezbedite pratnju, mister Holideje.

– Dženi, nemoj dozvoliti da te uplaši! – planuo je Fejt. – Uskoro će guverner sve srediti u Arizoni...

– Ja ću kod lokalnog šerifa urediti sve što vam je potrebno – Dok je

ignorisao Fejta. Zatim ga je zgrabio za ruku i povukao prema vratima. Ovaj se nije protivio, jer je konačno shvatio da je situacija ozbiljna.

– Dženi, volim te – dobacio je.

– Znaš da ne bih tražio da pođeš sa mnom da nije bezbedno. Hajdemo, Holideje!

On klimnu glavom i još jednom pogledom odmeri Dženi Mejson. Iz njenog pogleda, saznao je da ona zapravo ne voli Džerija Fejta.

* * *

Gordon je pronađen u guvernerovim podzemnim odajama tek posle događaja na Alamo skveru. Bio je strašno ljut na sebe što je bio neoprezan, a još više zbog gubitka revolvera koji mu je bio desna ruka.

Za to vreme, Moris Vebster je razmišljao o nečemu sasvim drugom.

– Zaboravi to, Gordone. Neka đavo nosi prokletog Fejta! Nije me nimalo briga šta je s tim nezahvalnikom! Najgore je što je Tejlor na slobodi! Poslao sam sve patrole u potragu za njim i bandom koja je izvršila napad, ali nema nikakvih rezultata. Znamo samo da je Bert Kvin sve isplanirao i da je onaj đavolski Haksli podmetnuo bombe! To su iskusni banditi. Sigurno će ostaviti lažne tragove i kad mi to utvrdimo, biće na sigurnom – povikao je i lupio rukom o sto. – Dene, imali smo ga u rukama!

Samo nekoliko dana ga je delilo od vešala!

Gordon je samo klimnuo glavom, zaboravivši na trenutak Džerija. Guverner je bio u pravu. Tejlorovo bekstvo im je sada bio najveći problem.

– Idem da uzmem revolver i pušku, pa da vidim kako mogu da pomognem – rekao je tiho. – Ako je tačno ono što znamo, pretpostavljam da je Fejt otišao da vidi svoju žensku. Šta mislite da će biti ako naleti na Holideja?

Vebster Moris zabinuto huknu.

– Činjenica je da nisam pravilno procenio Kvinovu odanost Tejloru. Drugu grešku sam napravio što sam olako shvatio Tejlorovu moć. Morao sam znati da će nastaviti da vuče konce i iz zatvora.

– Ne možete sebe osuđivati zbog toga, guverneru – odvratio je Mek Hju ozbiljno. – Svi zajedno smo ih obojicu potcenili i to nam se osvetilo. Tejlor sada ne sedi lagodno u ćeliji i ne izdaje naredbe preko svojih špijuna. Sada je osuđenik u bekstvu i mora da pazi na svaki korak. Kad tad će načiniti neku grešku i onda je naš! Ne brinite!

– Hvala ti na umirujućim rečima, Dene. Izdali smo poternice na sve strane. Traži se Džejson Tejlor – živ ili mrtav!

Gordon klimnu glavom i izađe napolje.

* * *

Džejson Tejlor stavi drvo u vatru i zadovoljno osmotri svog revolveraša.

– Sve si izveo dobro, Berte – pohvalio ga je. Zatim je srknuo kafu i lonče ostavio pored tanjira sa ostacima pasulja.

– Verovao ili ne, ovo je najbolja hrana ko ju sam okusio u poslednjih nekoliko nedelja. To je zato što sam na slobodi!

– Imaćeš i bolju, Džejs – dobaci Bert zadovoljno. – Sad kad smo na polju, možemo sebi da priuštimo šta god želimo! Biće zabave čim stignemo u Meksiko. U stvari, smatram da je trebalo da smo već tamo. Ovde smo nepotrebno izgubili nekoliko dana i mislim da je krajnje vreme da pođemo – predložio je.

Tejlorovo lice je bilo poput kamene maske.

– U pravu si, ali još nemam nameru da prelazim granicu.

Bert Kvin začuđeno izvi obrve.

– Znam da želiš da izravnaš mnoge račune, ali treba preći Rio što pre. U Meksiku ćemo se okrepiti, organizovati i vratiti ovamo, da završimo ono što smo započeli.

Tejlor ponovo energično odmahnu glavom.

– Znam da su ti namere dobe, ali veruj mi da za to nemam strpljenja. Tim je mrtav i hoću da Džeri Fejt

plati za to! Hoću da plati životom što je mog sina oterao u smrt.

Kvin se namršti i pogleda prema Haksliju i ostalim članovima bande koji su sedeli oko vatre na samom kraju pećine.

– Ja te razumem, Džejs. Svi želimo da taj prokletnik plati za ono što je učinio. Ipak, mislim da moramo preći granicu...

– Zar ne shvataš da oni baš to očekuju? – prekinuo ga je Tejlor. – Niko se neće nadati da ćemo se vratiti, odnosno ostati u ovom kraju. Osim toga, imam još određenih veza i izvora odakle mogu dobiti novac.

Bert ga začuđeno pogleda.

– Treba ti novca, Džejs? Pa uvek možemo opljačkati neku banku...

– Treba mi mnogo – presekao ga je Tejlor hladno. – Radi se o dvadesetak hiljada dolara.

Kvin zviznu, a na drugom kraju pećine razgovor je zamro. Sve glave se okrenuše prema Tejloru.

– Da, dobro ste čuli, momci. Hoću da dam deset hiljada dolara za glavu Džerija Fejta. Ako bude potrebno, podići ću cenu, ali mi mora pasti šaka. Najbolje bi bilo da bude živ, da umre uz najveće muke i patnje. Ko mi ga dovuče živog, dobiće i posebnu nagradu!

Ljudi iznenađeno zažagoriše, a Bert Kvin se isceri.

– Kad se ovo pročuje, svaki lupež i protuva će poći da ga traži! Samo, nisam siguran da će sve ići glatko.

– Zašto? – upita Tejlor nervozno.

– Ima nekih novih činjenica koje sam upravo hteo da ti saopštim. Izgleda da je Fejt pobegao iz svog skrovišta u Ostinu! Ne znam kako mu je to uspelo, jer naši ljudi koji tamo stražare nisu ništa javili. Verovatno je izmakao njihovoj pažnji. Pojavio se u Gidingsu.

– Tamo? Nije daleko pobegao.

– Nije, ali za odlazak tamo imao je razlog. Tamo živi ona Mejsonova.

Tejlor ga iznenađeno pogleda.

– Ko je to?

– To je izgleda Fejtova ženska. Neka udovica sa malim detetom. I ranije sam mislio da će hteti da stupi u vezu s njom, pa sam poslao tamo jednog od svojih ljudi. Međutim...

– Šta međutim? – viknuo je Tejlor.

– Čovek je ubijen. Za sada je sve nejasno, ali rečeno nam je da je u grad stigao Dok Holidej...

– Holidej? Kakve on veze ima s tim? – ponovo ga je prekinu Tejlor.

– Ne znam, ali sigurno je da je umešan. Najpre je viđen u guvernerovoj kući u Ostinu, a onda je otišao kod Dženi Mejson. Jasno je da je u pitanju neka veza. Sutradan se pojavio i Fejt, pa je naš čovek hteo da ga sredi. Došlo je do pucnjave i naš čovek je ubijen. Holidej je odveo Fejta

u Ostin, a žena i dete su ostali kod kuće. Tek treba da saznamo šta se tamo dogodilo...

– Da, treba stvar bolje ispitati – složio se Tejlor.

Kvin rukom pozva jednog od svojih ljudi koji mu bez reči priđe.

– Pođi odmah u Gidings i vidi šta možeš da saznaš.

Ovaj samo klimnu glavom i krete prema izlazu.

– Stani malo! – zaustavio ga je Tejlor.

Kvin ga začuđeno pogleda.

– Fejtu je stalo do te žene? – upitao je sa čudnim osmehom.

– Tako smo čuli!

– A ima i dete?

– Devojčicu od osam godina.

Prvi put posle dugog vremena Džejson Tejlor se nasmejao.

– Naš je! – povikao je. – Kad sam prvi put čuo da ima nešto sa tom ženom, neke stvari su mi pale na pamet. Nisam bio siguran! Ali sada znamda ga imamo!

Bert Kvin nije baš bio ubeđen u to.

– Treba biti oprezan, Džejs. Čim se umešao Holidej, obračun sa Fejtom neće biti nimalo lak.

Ali, Tejlor nije mario za upozorenja.

– Uklonićemo i njega! – odvratio je raspoloženo. – I Holidejevu glavu uceniću na deset hiljada, kao i Fejtu. Tako će biti najbolje. A sada da

se dogovorimo kako da sprovedemo plan koji sam smislio. Digan neće ići u Gidings sam. Evo šta ćemo...

Nešto kasnije, četvorica konjanika su izjahali iz kanjona i uputili se ka Gidingsu.

Odmah zatim još nekoliko grupica bandita je napustilo skrovište, uputivši se u različitim pravcima.

* * *

Džeri Fejt je stajao u guvernerovoj kancelariji i već neko vreme slušao izlive besa na svoj račun. Bio je pomalo zbunjen, ali znao je da je napravio glupost. Razmišljao je da li da to otvoreno prizna.

– Šta sam drugo mogao da uradim, guverneru? Dole je bilo strašno, a meni je dosadilo da čekam. Priznajem da sam udario Dena i obećavam da se tako nešto neće više desiti. Kunem se...

– Poverovaću ti, mada ne bi trebalo. Jasno ti je da se moglo dogoditi najgore i da je velika sreća što se mister Holidej našao tamo. Mislim da ćeš za sada biti miran i sačekati da se stvar razreši.

– Nemojte samo dozvoliti da mi Den Gordon vraća dug – bojažljivo je rekao.

Vebster ga hladno odmeri.

– Ako to bude učinio, to je tvoj greh. Ja ću se držati dogovora i dalje. Od

sada slušaj bez pogovora i radi samo ono što ti se kaže. U redu?

Fejt ćutke klimnu glavom i guverner dade znak da ga odvedu u podzemne odaje. Zatim je pogledao u Holideja koji je sedeo u fotelji i pušio.

– Je li bilo problema da ga vratite nazad, prijatelju?– upitao ga je guverner.

– Ne, ali se bojim da će iz njegove gluposti proisteći mnogo neprilika. Niko ne zna šta su Tejlorovi plaćenci planirali za gospođu Mejson i njenu kćer. Nadajmo se da ih neće dirati, ali nisam siguran. Nadam se da je Fejt shvatio kako nije lako biti najpopularnija ličnost u Teksasu. Uzgred, šta je sa Gordonom? Da li je u redu?

– Jeste. Sreća da ga onaj glupan nije jače udario. Najviše mu je povređen ponos, ali brzo će ga proći. Nije ovde, jer je odjahao sa grupom rendžera koji pokušavaju da pronađu Tejlorov trag. Ne znam da li to ima smisla, pošto mislim da je već uveliko u Meksiku.

Holidej je mirno nastavio da puši.

– Možda i nije. Kad je Tejlor u pitanju, ne smemo tako lako da donosimo zaključke. Ko zna šta je taj ludak uvrteo sebi u glavu! Sigurno je željan osвете i da mu je za to potrebno dosta novca. A novac će lakše nabaviti u Teksasu, jer sigurno

ima nekih veza. Osim toga, sigurno hoće da se o sveti Fejtu.

Guverner zamišljano klimnu glavom.

– Možda ste u pravu, Holideje. Verovatnije je da je lupež negde u blizini. Sve zavisi od toga da li mu je Kvin spremio dovoljno dobro skrovište. Do sada su se dobro skrivali... Nego, recite mi konačno, šta je sa tom ženom i detetom?

– Mislim da je Kvin imao neki plan sa njima. Čovek koga sam ubio je, ili motrio na kuću ili je pratio Fejta. Što se žene tiče, objasnio sam joj šta nameravate i predložio da u pratnji rendžera ode u Dalas kod sestre.

– Odlično ste uradili. Kad ste već započeli ovu stvar, najbolje bi bilo da je i završite.. Treba učiniti sve da nedužni ne stradaju.

– Slažem se, guverneru, ali mislim da bi Gordon u tome mnogo pomogao.

– U pravu ste. Postaraću se da se on što pre vrati iz potere. U međuvremenu ću nastaviti da radim plan vezan za Fejta. Sad kad je Tejlor slobodan, biće komplikovano da se ceo postupak uspešno završi.

Holidej potvrdno klimnu glavom.

– Trebalo bi imati paralelni plan za zavaravanje. Ako Tejlor još uvek ima špijune u blizini, moramo ih zavarati.

Guverner se zamislio. Holidej je bio u pravu. Ali, da li će za Fejta ikada biti bezbednog mesta?

Razgovor između Holideja i guvernera se nastavio do duboko u noć. Razrađivali su svaki budući potez.

Odmah sutradan, guverner je počeo da sprovodi plan o premeštanju Dženi Mejson i njene kćeri u Dalas. Dogovoreno je da se u kompoziciju teretnog voza uključi i jedan putnički vagon gde bi se smetila Dženi sa kćerkom i većom grupom rendžera. Polazak iz Gidingsa je trebalo da bude za dva dana, a da lokalni šerif prenese poruku Dženi.

Holidej je smatrao da ta mlada žena mora da bude obaveštena o svemu što se odnosi na njenu sudbinu, da bi bila pribrana i mudra.

Da bi pojačao mere bezbednosti, dogovorio se sa guvernerom da u Gidings tajno pošalju dvojicu rendžera ko ji bi motrili na Dženinu kuću. O njihovom prisustvu nije trebalo da bude obavešten niko, pa čak ni šerif u Gidingsu.

Den Gordon se vratio posle napornog traganja, zarastao u bradu, prljav i umoran. Kao što se i pretpostavljalo, nisu naišli ni na kakav trag, jer su se banditi sigurno domogli Kordiljera. Taj predeo je bio idealan za zavaravanje potere. Teren je bio pun golih, stenovitih brda, a kroz

kanjone je duvao vetar i brisao svaki trag.

Gordon je bio srećan što je dobio nazad svoje revolver. Ali, kad se setio neprijatnog događaja, licem mu je preletela senka.

– Nemojte više o tome – rekao mu je Holidej dok su pili u salunu. – Fejt i nije bio pravi zatvorenik, već čovek stavljen pod posebnu zaštitu. Tako nešto se moglo dogoditi svakome od nas.

– Možda je i tako – gundao je Gordon, ne sasvim ubeđen. – Ipak, nije prijatno setiti se toga. – dodao je ispijajući piće i dajući znak konobaru da donese još jednu turu. – Guverner mi je rekao da treba da vas pratim na jednom poverljivom zadatku – nastavio je tiše i upitno pogledao Holideja.

– Tako je – odvratio je Dok i u najkraćim crtama mu ispričao sve o Dženi Mejson i njenoj devojčici.

– Najbolje je da se negde sklone – složio se Gordon. – Da li ćemo postaviti nekog da motri na kuću njenih rođaka u Dalasu?

– Guverner reče da će neko ostati, ali da gospođa Mejson to neće znati. Ti detalji će biti poznati samo nama trojici.

Gordon iskapi piće.

– Kakva je ta Dženi Mejson, Holideje? Bili ste škrti na rečima kad ste je opisivali.

– Ima neku neobičnu lepotu i veoma je interesantna. U svakom slučaju, ne čini mi se kao žena koja bi odgovarala Fejtu. Ali, nije moje da cenim tako nešto – dodao je, otpivši gutljaj brendija.

– Tako je. Mi imamo svoj zadatak i moramo ga uraditi što bolje. Oдох da pronađem neki udoban krevet – dobacio je i namignuo.

Holidej se osmehnu.

– Kad smo već kod toga, hoćete li sa mnom do Seline krčme?

– Neću – odvrati Holidej. – Idem pravo u sobu. Videćemo se sutra ujutro. Nadam se da ćeš se dobro odmoriti.

Zajedno su izašli u tamnu noć.

– Videćemo se u dogovoreno vreme, Holideje. Pozdravljam vas – rekao je Gordon i uputio se ka Selinoj krčmi.

Dok je laganim korakom krenuo prema hotelu. Neko vreme je stajao na tremu i pušio, a onda krenuo uz stepenice prema svom apartmanu. Bio je zadovoljan čistim i urednim smeštajem. Imao je malo predvorje, kupatilo, spavaću sobu i salon sa pogledom na glavnu ulicu.

Otvorio je vrata i bacio ključeve na policu u predvorju. Taman kad je ušao u salon, učinilo mu se da je iza vrata spavaće sobe čuo neki neobičan šum. Munjevito je izvukao kolt i polako krenuo prema sobi. Tek kada je prišao bliže, video je da su

vrata samo pritvorena i da se jedva primetno otvaraju.

Hitro je kleknuo i taj refleksni pokret ga je spasao, jer su se na vratima sobe pojavila dvojica ljudi čiji su pištolji zapraštali. Holidej se munjevito bacio u stranu kako bi izbegao hite i istovremeno povukao oroz na svom koltu. Osetio je kako se stolica pored njega razletela na hiljadu komada koji su ga zasuli po licu. Nije se obazirao na to, već je ponovo zapucao kotrljajući se na drugu stranu. Ovog puta njegov hitac je pogodio cilj, jer se jedan od napadača zateturio i krkljajući se srušio u spavaću sobu.

Vidno uspaničen, drugi napadač je odbacio skraćenu dvocevku i požurio da se maši kolta. Pri svetlosti koja je dopirala sa ulice, Holidej je dobro video njegovu siluetu, munjevito se prevrnuo i zapucao. Shvatio je da je pogodio čoveka u grudi i za trenutak zastao, ali je ovaj u padu odvratio pucanj. Srećom, metak se zario daleko iznad Holidejeve glave, jer se videlo da čovek više ne može da kontroliše svoje pokrete. Dok je znao da mora da ga učutka i to je nevoljno učinio. Nepoznati je kratko kriknuo, a onda se sve utišalo.

Dok je polako ustao i pripalio fitilj petrolejke. Do tog trenutka u hotelu se već podigla uzbuna. Čulo se lupanje na vratima. On im je uz uzdah

prišao i otvorio ih. Bilo je tu mnogo hotelskih gostiju i radoznalaca koji su došli da vide šta se dešava. Video je kako se Gordon probija kroz gomilu, bez jakne i opasača, ali sa koltom u ruci. Bez reči je ušao u sobu i osmotrio tela koja su ležala na podu.

– Ovaj ovde je Karlos Santos, jeftin lupež i varalica – dobacio je Den.

– Poznajete li drugog?

Holidej se zagleda u to suvonjavu lice.

– Tek sada ga dobro vidim – rekao je tiho. – Mislim da je upitanju Dejmon Džordan, revolveraš i plaćeni ubica.

– Sve mi je jasno – šapnu Gordon. – Malopre u salunu sam čuo da je Tejlors raspisao nagradu za vašu i Fejtovu glavu.

– Zaista? Zašto bi Tejlors to uradio? – progunda Holidej. – U svakom slučaju, sigurno je u pitanju prilična suma čim je Dejmon rešio da je zaradi.

Iako je delovao mirno i pribrano kao i uvek u sličnim situacijama, Holidej je bio veoma iznenađen, čak pomalo i zbunjen. Nikako nije mogao da shvati zbog čega bi Džejson Tejlors želeo njegovu glavu. Da li je njegova mržnja prema Fejtu bila tolika da se prenese na svakog ko je sa njim bio u ikakvoj vezi? Ako je tako, onda je bilo u pitanju pomračenje svesti, a

to znači da Dženi Mejson i njenu devojčicu ne čeka vedra budućnost.

* * *

Pošto u to vreme iz Ostina prema Gidingsu nije polazio nijedan voz, Holidej i Gordon su uzjahali konje i krenuli. Biral su prečice i ne baš poznate staze, ali su u jednom trenutku ipak upali u zasedu.

Ovog puta su u pitanju bila tri napadača, od kojih su se dvojica postavili tako da jahače uhvate u unakrsnu vatru, a treći je bio sakriven u krošnji drveta pored puta. Ubice bi možda i uspele u svojoj nameri da, nekom srećom za dvojicu putnika, nije bilo jedne zmije. Zvečarka je ugrizla jednog od skrivenih konja, pa je nesrećna životinja zanišla i propela se, prekinuvši vođice. Kao mahnit, konj je projurio pored Holideja i Gordona, a oni su odmah shvatili šta je u pitanju. Bez reči su se munjevito sklonili svaki na svoju stranu puta, što je očigledno iznerviralo jednog od napadača, pa je osuo paljbu prema njima.

I Dok i Gordon su potražili zaklon među stenama. Gledajući gde će naći najbolje sklonište, Dok je ugledao čoveka na drvetu. Munjevito je izvukao kolt i zapucao. Pogodio je bandita baš u trenutku kad se ovaj spremio da opali. Začuo se samo kratak jauk, ali Dok nije imao vre-

mena da vidi šta se dalje dešavalo. Sa druge strane je došlo tane koje mu je gotovo okrnulo sako i on se okrete što je brže mogao. Istovremeno se začula grmljavina Gordonovog kolta, a zatim i urlik. U sekundi se sve utišalo, a onda je još nekoliko hitaca pogodilo stenu iznad Doka i obasulo ga sitnim kamenčićima. Dok je znao da je ovaj plotun pouzdani znak da se treći napadač povlači i da želi da pobegne. Već sledećeg trenutka čovek je iskočio iza stene i punim trkom pojurio ka ulazu u jarugu i mestu gde su se nalazili konji.

Ugledavši ga, Dok se podiže i nanišani mu u noge. Promašio ga je tek za milimetar i ljutito uzdahnuo. Ali, sa druge strane je doleteo Gordonov metak koji je oborio begunca. Ovaj je pokušao da ustane, ali sledeći hitac ga je zauvek umirio.

Bila je to munjevita akcija, ali efikasna. Sva trojica napadača su bili jeftini revolveraši, specijalisti za napade iz zasede.

– I oni su verovatno ovde da zarade nagradu – dobacio je Gordon kad su se našli na putu.

– I ja to mislim – složio se Dok. – Život je u poslednje vreme zaista uzbudljiv.

– I opasan – dodao je Gordon. – Ako je nagrada dovoljno velika, čovek nikad neće biti siguran da neko, možda čak i osoba koju poznajete, neće

ispaliti metak u vas. Bilo bi bolje da držite oči širom otvorene, Holideje.

Holidej se preko volje okrenu.

– U pravu si, Dene, ali tu ništa ne možemo promeniti.

Ostatak puta do Gidingsa su prešli bez incidenata. No, čim su stigli u grad, počeli su problemi.

Dvojica rendžera koje je guverner poslao da čuvaju Dženi Mejson, nisu bili na svojim mestima. Holidej i Gordon su ih svuda tražili, ali im nije bilo ni traga. Ostali članovi ekipe zaduženi za Dženino bezbedno putovanje okupili su se na stanici prerušeni u skitnice, trgovce i lutalice i čekali dolazak posebnog putničkog vagona. Taj deo plana se odvijao kako treba, ali Holidej je imao loš predosećaj da nešto nije u redu, jer su dvojica glavnih čuvara propali u zemlju.

Zabrinut i smrknut, zajedno sa Gordonom se žurno uputio prema kući Dženi Mejson. Iako mu je otvorila vrata i ljubazno ih pozvala unutra, Dok je sa čuđenjem zastao, ne mogavši da veruje da se ta lepa žena sasvim promenila. Nije znao da objasni šta se desilo, ali joj je lice odavalo strah, a njene divne oči su bile zatamnjene od straha.

– Da li je sve u redu? – upitao je Holidej dok su išli prema salonu.

– Da, svakako – prebrzo je odgovorila, pokušavajući da se osmehne. – Sve je u najboljem redu.

Pre nego što je nastavio, Dok je nekoliko trenutaka netremice posmatrao.

– Kad vi tako kažete, onda sigurno jeste, gospođo Mejson. Ovo je Den Gordon, moj saradnik na istom poslu i rendžer. Došli smo da vas odvedemo na stanicu i ispratimo do Dalasa. Pretpostavljam da vam je šerif preneo našu poruku?

Ona žustro, grčevito klimnu glavom. Holidej je pogledom obuhvatio odaju i video da nema nikakvog prtljaga. U tom trenutku mu se učinilo da Dženi Mejson nema nameru da putuje.

– Da... – promucala je zbunjeno. – Primila sam poruku, ali u ovom momentu ne želim da idem u Dalas – ove reči je izgovorila žurno, kao da jedva čeka da ih se oslobodi.

– Otkud sad to, gospođo? – upita Holidej začuđeno.

– Pa... strašno me je potreslo sve što se desilo kad je Džeri bio ovde. Razmišljala sam dugo... Plašila sam se za Džodi. Zato sam odlučila da je pošaljem majci u Santa Fe. Nadam se da ćete shvatiti, pošto se radi o detetovoj sigurnosti. Biće za nju bolje da je što dalje odavde.

Holidej je klimnuo glavom i pogledao u Gordona. Shvatio je da ni on ne veruje ovoj ženi.

– Čak u Santa Fe? – iznenadio se. – Pa to je strašno daleko odavde! To je dug put za jednu osmogodišnju devojčicu!

Dženi Mejson obori pogled i poče da krši prste.

– Zaista jeste, ali železnica je obećala da će se brinuti o njoj. Osim toga, tu se našao i jedan sused sa kojim će provesti dobar deo puta. Džodi je prilično razumna i samostalna za svoje godine.

– Siguran sam da je tako čim ste se usudili da je pošaljete majci na taj način. To je vaša stvar i mi ne možemo o tome da sudimo. Sada kad ste sami, verovatno ćete se pridružiti Fejtu.

– Da – odvratila je jedva čujno.

– Mislila sam da je najbolje da neko vreme budemo sami, dok ne vidim kako će se stvari razvijati. Zatim bih poslala po Džodi...

Gordon se nervozno počea iza uha.

– Onda ćemo morati mnogo toga da menjamo u našim aranžmanima, gospođo. Guverner je sve radio na osnovu pretpostavke da će se Fejt tamo pojaviti kao oženjen čovek, sa ženom i kćerkom.

– Mislim da se u prvo vreme Džodino odsustvo može objasniti. U stva-

ri, samo ćemo reći istinu – da je otišla kod bake i da će nam se kasnije pridružiti – dodala je, kao bez daha. Zatim je pogledala u Gordona svojim lepim očima u kojima se mogla prepoznati molba, ali i beskrajna tuga.

On se istog trena sažali i upita je što je moguće ljubaznije.

– Dobro, gospođo. Šta sada želite da učinimo?

– S obzirom da ste sve uredili za put... mislim voz i sve ostalo... ja bih poslala sa vama i pridružila se Džeriju. Svejedno mi je gde ga čuvate, jer želim da budemo zajedno. Onda bismo mogli da pođemo tamo gde nas guverner pošalje. Ako još ni je vreme za to, sačekaćemo. To neće biti dugo, zar ne?

– Pretpostavljam da neće – reče Holidej kratko. – Treba li vam neka pomoć, gospođo?

– Imam gore samo jednu torbu.

– Samo? – dobaci Gordon iznenađeno. – Zar ćete sve ovo ostaviti? – pokazao je rukom oko sebe.

Dženi se neprirodno nasmejala.

– Ostavljam. Najbolje je tako, jer započinjemo novi život.

– Trebalo bi da znate da neće biti moguće da bilo šta od ovoga naknadno prenesete – predočio joj je Gordon.

– Znam – tužno je pogledala stvari oko sebe. – Ali, ovako je najbolje.

– Moramo uskoro krenuti, gospodo – ubacio se Holidej. – Samo nešto da vas pitam. Da li ste od trenutka kad sam otišao možda primetili da neko motri na vašu kuću?

– Ne, ne – odgovori Dženi užurbano. – Nikoga nisam primetila.

– To je dobro. Ostavili smo dvojicu rendžera da stražare, a sada kao da su u zemlju propali.

Dženi se usiljeno nasmeja.

– Stvarno? Mora da su vrlo vešti čim ih nisam primetila!

– Bojim se da im se nešto dogodilo – izgovorio je Holidej ledenim glasom i lice Dženi Mejson se istog časa skamenilo. Pogledala je prvo u Doka, a zatim u Gordona. Činilo se da će nešto reći, ali se u poslednji čas uzdržala.

Dok je sada bio sasvim siguran da nešto nije u redu. Nije znao o čemu je reč, ali je rešio da bude oprezniji nego inače.

* * *

Dženi nije odmah odvedena kod Fejta, koji je boravio u svom podzemnom skrovištu. Kad je stigla u Ostin, prvo je primio guverner, kome je zahvalila za sve što čini.

Guverner je zatim naredio da je otprate do sobe u hotelu, a on je ostao da razgovara sa Holidejem i Gordonom.

– Imam utisak da sa tom ženom nešto nije u redu – rekao je Webster.

– Izgleda da nema nimalo volje za životom.

Dok zamišljeno klimnu glavom.

– To se i meni čini, mada ne mogu da dokučim šta je u pitanju. Kao da je druga osoba u odnosu na onu s kojom sam razgovarao pre. Kada sam rekao da su rendžeri nestali, vidno se preplašila. Ali, nije samo to u pitanju. Siguran sam da postoji još nešto, nezavisno od nestanka rendžera.

– Od njih nema ni glasa?

– Nema. Ostavili smo neke ljude da ih traže, a i šerif u Gidingsu je obećao pomoć. Što se tiče njene devojčice, i to smo proverili. Zaista je otišla vozom u pratnji nekog čoveka za koga ona kaže da je sused. Ali, šerif ga ne poznaje i nema informacije o njemu. I ta činjenica govori da se neke stvari ne uklapaju. Imaš li ti taj utisak, Dene?

– Naravno. To je više predosećanje, ali ono me gotovo nikad ne vara – odgovorio je Gordon.

Guverner uzdahnu.

– Bilo kako bilo, dosta mi je petljanja sa Fejtom. Odmah ću ga poslati u Arizonu, pošto više nema nikakvog razloga da se stvar odlaže. Pribavio sam lažne isprave, obezbedio mu ranč i može da krene.

– A kako ćete ga prebaciti, Websteru? – upita Holidej.

– Ne brinite, sve je sređeno – osmehnuo se guverner. – Večeras kod moje kćerke dolazi njena prijateljica Lorejn. To je ona lepa crvenokosa devojka koju ste nedavno upoznali. Ona će prenoćiti kod nas, a Fejt će izaći u njenim kolima preobučena u ženske haljine. Večeras priređujemo malu zabavu kojoj bih želeo da prisustvujete, Holideje. Da nastavim... Fejt neće biti sam. Sa njim će biti još neke žene, zapravo prerušeni rendžeri. Tako ćemo njega i njegovu izabranicu prebaciti do Lorejninog stana, gde će ih čekati druga grupa ljudi da bi ih odvela na ranč jednog moga prijatelja. Odatle će biti prebačen u Arizonu, sa tom ženom kao svojom suprugom. Pošto su zamislili da u prvo vreme ne povedu devojčicu, moraću da napravim neke izmene u planu, ali to neće biti problem. Kako vam se čini, Holideje?

– Na prvi pogled je sve u redu, ali moram znati svaku, pa i najmanju pojedinost.

Moris se lukavo osmehnu.

– Možete ih saznati, ali mislim da to za vas više nije važno, jer ste rešili da ne učestvujete u poduhvatu. Ne mogu reći da mi nije žao, jer ste do sada imali uspeha.

Dok odmeri prepredenog Vebstera, koji je znao svakom da se prilagodi.

– Niko ne garantuje da se neću predomisli, guverneru – odvratio je

Dok zagonetno. – Ali, zašto ga šalje te ranije nego što ste nameravali?

– Pošto je sve gotovo, nemamo razloga da ga više zadržavamo. Što su je duže ovde, veće su šanse da mu Tejlor uđe u trag i pokuša neku akciju.

– Imate li nekih saznanja o Tejloru i Kvinu?

– Ništa ne znamo. Kao da su se pretvorili u dim, Holideje. Izgleda su želeli da pomislimo da su prešli granicu, jer su ostavili jasne lažne tragove. Ali, ja sam od početka mislio da su se pritajili ovde negde...

– Mislite da Tejlor vreba pogodan trenutak kako bi se obračunao sa Fejtom?

– Da – odvrati guverner namršteno. – Ne samo sa Fejtom nego i sa svima koji su mu se zamerili, uključujući i vas i mene, Holideje.

Holidej slegnu ramenima.

– Verovatno. Čujem da je za moju glavu raspisao veliku nagradu.

– Deset hiljada dolara, kao i za Fejta. Zato nije čudo što se toliko lupeža ustremilo na vas.

Holidej nije stigao da odgovori, pošto je sluga ušao u sobu i najavio Dženi Mejson. Guverner je dao znak da je uvedu, a Dok je ustao.

Čim je ušla, mlada žena je zastala i osmotrila ih uplašenim pogledom. Sada je izgledala još nervoznija nego kad je otišla u hotel. Grčevito je

stezala svoju torbicu. Holideju nije promaklo ovakvo njeno držanje, ali guverner joj je ljubazno otpozdravio i rekao Gordonu da je odvede u podzemne odaje. Dok je pošao za njima, iako ga crv sumnje nije napuštao.

– Nervozna je – šapnuo je guverneru izlazeći. – Uzmimo da je sve zbog kćeri, mada... Donekle mogu da je razumem, jer se sada sigurno kaje što je pustila dete na tako dalek put. Nadajmo se da će se smiriti kad mala bude ponovo pored nje.

Tri prilike su ćutke stigle do tajnih vrata u zidu, a onda prošle kroz mračni tunel. Gordon je otključao masivna gvozdena vrata, a zatim koraknuo nazad da bi propustio Dženi.

– Evo, doveli smo tvoju izabranicu! – povikao je Fejt.

Dženi se ote uzvik iznenađenja kad je ugledala Džerija sa metalnim oklopom i šlemom. Cevi kratke dvocevke su neko vreme bile uperene u njih, a onda je zatvorenik sklonio pušku.

– Dženi, da li je moguće da si to ti? Čekaj samo da skinem ovo sa sebe – uskliknuo je Fejt.

Nije prošao ni minut, a on pride zbunjenoj mladoj ženi i zagrli je. Zatim se odmakao korak unazad, kao da ne veruje svojim očima. – Znao sa da ćeš doći, draga – dodao je tiho.

Dženi se blede osmehnula, lako izvukavši ruku iz svoje torbice. Pre

nego što su Holidej i Gordon uspeli išta da učine, začuo se prasak iz malog deringera. Džeri Fejt je zapanjeno pogledao ženu, a zatim je usledio i drugi hitac i njegovo telo se beživotno srušilo na pod.

* * *

Pošto je bio bliži, Gordon se u jednom skoku našao kraj Dženi i ne baš jakim udarcem izbio joj iz ruke revolver koji se još uvek pušio. Zgrabio je za ramena i snažno prodrmao, jer je stajala kao kip u zurila u jednu tačku.

– Zašto? – povikao je oštro. – Zašto ste to učinili?

Nije se pomerila niti rekla bilo šta. Samo je odjednom klonula i rendžer je jedva uspeo da uhvati njeno telo da ne padne na pod. Zajedno sa Holidejem je položio na ležaj.

– Šta je s njim? – pitao je Dok Gordona koji je već čučao kraj Fejta.

– Izgleda da je živ. Imao je ispod košulje još jedan tanak komad čelika, tako da se kuršum odbio i okrznuo mu rame. Drugi ga je dohvatio po glavi.

– Bilo bi najbolje da odmah pozovemo doktora – predložio je Dok.

– U pravu ste. Možda će moći nešto da učini.

Dok je pritisnuo ranu na ramenu i donekle smanjio krvarenje. Ali, sa ranom na glavi je mogao da učini

ništa. Uzdahnuo je posmatrajući Fejtovo bledo lice. Nije primetio da se Dženi Mejson uspravila na ležaju.

– Mister Holideje – obratila mu se tiho. – Jesam li... ga ubila?

On se okrenu i priđe joj.

– Niste, ali ste ga dosta ozbiljno pogodili. Zašto ste to učinili, gospođo Mejson? Mislili smo da ga volite!

– Pa... na neki način ga i volim – jecala je.

Holidej glasno uzdahnu.

– Onda mi je drago što ne volite mene.

Ona ga pogleda suznim očima, dok joj se na licu ogledalo očajanje.

– Džodi volim... više...

Dok se zagleda u njeno lice obliveno suzama.

– Džodi? To je dakle! Ona uopšte nije otputovala u Santa Fe kod vaše majke! U Tejlorovim rukama je, je li tako? Naredili su vam da ubijete Fejta, da njoj ne bi učinili nešto nažao.

– Da... tako je... – odvratila je Dženi kroz suze. – Rekli su da će je prodati trgovcima decom... oh, ne smem da pričam o tome!

Još jače je zaplakala. Dok joj priđe i zaštitnički je zagrli. Kada se malo smirila, pružio joj je čistu snežnobelu maramicu. Baš u tom trenutku ušli su Gordon, doktor Bols i guverner.

– Kako se to desilo? – upitao je guverner još s vrata.

Holidej mu je u nekoliko rečenica objasnio šta se dogodilo.

– Devojčica je u Tejlorovim rukama. Iskoristio ju je kao sredstvo da natera Dženi da potegne oružje na Fejta.

Guverner se ljutio.

– Kakve gluposti! Nije mi jasno zašto im je poverovala – procedio je tiho, tako da je samo Dok mogao da ga čuje. – Zar misli da će joj posle ovoga vratiti dete?

– Siguran sam da toliko unapred nije razmišljala. Verovatno je samo mislila na svoje dete i to joj ne treba zameriti. Sad mi je tek jasno ono neobično ponašanje. Kako smo mogli da znamo...

U tom trenutku, prišao im je doktor Bols.

– Kakve su prognoze, doktore?

– Ostaće živ, ali će morati izvesno vreme da provede na intenzivnoj nezi.

Zatim je prišao Dženi i pažljivo je osmotrio.

– Ovoj ženi je hitno potrebno nešto za smirenje – rekao je doktor.

Ona ga je pogledala, za trenutak se čudno osmehnula, a onda počela histerično da plače. Bols je hitro uhvati za ruku i ošamari. Tek tada je pogled Dženi Mejson postao prirodniji. Osmotrla je sve oko sebe, a onda joj se u očima pojavio strah.

– Sve je u redu, niste ga ubili – umirivao je doktor. – Ozbiljno je ranjen, ali garantujem da će preživeti. A vašu devojčicu ćemo vratiti.

Na pomen Džodi, žena je ponovo zaridala.

– To je veoma krupno obećanje, doktore – obratio mu se guverner.

– Jeste, ali jedino što nam je preostalo. Ako hoćete da spasete ovu ženu, nađite joj kćer, inače će poludeti od bola – zaključio je doktor.

* * *

Sredstvo za umirenje je zaista delovalo i Dženi je mirno odspavala nekoliko sati. Kad se probudila, ugledala je Doka Holidej koji je sedeo za stolom i čitao novine. Stidljivo se nakašljala, želeći da skrene pažnju na sebe.

Dok se prenu i ljubazno se nasmeši.

– Da li vam je bolje? – upitao je.

– Da – odvratila je zbunjeno, a zatim prinela ruku čelu, kao da pokušava nečega da se priseti.

– Bože, da li je to bio ružan san ili sam zaista ubila Džerija? – uzviknula je.

– Pucali ste, ali ga niste ubili – mirno joj je rekao Dok. – Moraće duže da se oporavlja, jer ima duboku ranu na glavi.

Ona očajnički zagnjuri lice u šake.

– To je bilo strašno! Morala sam da izaberem između Džerija i Džodi! Nisam imala sa kim da porazgovaram. Izabrala sam ono što je za mene bilo prirodno...

Ponovo se zaplakala, ali to nije bio histeričan plač, već izraz patnje i očaja. Holidej joj je stisnuo ruku. To joj je prijalo i na neki način je ohrabrilo. Stidljivo je podigla glavu.

– Izgleda da sam upropastila stvar?

– Moram da priznam da je situacija zaista složena – rekao je Dok smireno. – Osećate li se dovoljno dobro da porazgovarate sa guvernerom ili sa nekim...

– Ne, molim vas... – dobacila je odlučno. – Znam da moram nekom da objasnim šta se dogodilo sa mnom i sa Džodi. Možda postoji neka šansa...

Holidej je potapša po ruci.

– Ako postoji, sigurno će biti pronađena. Guverner će preduzeti sve što je moguće, a ja obećavam da ću se lično angažovati. Još sam hteo da vam kažem da je pred vratima vaše sobe stražar.

Dženi se namrštila.

– Da li misle da ću ja pobeći? Toga ne treba da se plašite.

– Znam, ali vam iskreno skrećem pažnju da ne pravite gluposti. Morate imati poverenja u nas, jer je važnije nego ikad da nastupimo zajed-

no. Ispričajte mi šta se dogodilo u Gidingsu!

Dženi mu je ispričala kako je posetio neki melez po imenu Digan, rekao da je Džodi povređena u školi i da hitno mora po nju. Krenula je za njim, a iza kuće su je čekala tri naoružana čoveka koji su držali Džodi i tek tada je saznala šta se dogodilo. Naređeno joj je da svima kaže da je ćerku poslala u Santa Fe i da će, ukoliko ne ubije Fejta, Džodi prodati trgovcu decom.

Dok je to govorila, nervozno je kršila ruke.

– Ti ljudi su govorili o rendžerima za koje ste me pitali. Nisam sigurna, ali mislim da je taj Digan rekao da su gotovi.

Holidej skrenu pogled sa njenog lica. Sada je dobio potvrdu da su se njegove najcrnje slutnje obistinile. Bilo mu je žao dvojice momaka, ali... život ide dalje, gorko je zaključio.

– Da li ste se sa tim ljudima dogovorili šta će se desiti kad ubijete Fejta? – upitao je Dok najzad. – Mora da im je jasno da nećete moći da se izvučete i da ćemo mi reagovati.

Ona slegnu ramenima.

– Iskreno rečeno, bila sam paralisa-
na od brige i nisam ni mislila na to. Rekli su mi da sve zavisi od mene... Pored toga, rekli su da posle obavljenog posla, kod mesta Kou Gep

mogu naći čoveka po imenu Haksli i... on će me odvesti do Džodi.

– Kou Gep? – Holidej se zamislio.

– To je na ivici brdskog masiva, prema severu.

– Da, tako je. Znam kako se stiže do tog mesta.

– Objasnili su vam?

– Da – potvrdila je.

– Pretpostavljam da je to trik i da tamo neće biti nikoga. Posle svega, ti banditi neće dozvoliti da otkrijete njihove tragove.

Mlada žena u trenutku preblede.

– Pa šta onda da radim? – promucala je. – Oh, Džodi!

Holidej je sačekao da se smiri, a onda je rekao tihim, nežnim glasom.

– Smirite se, Dženi, još nije sve izgubljeno. Mislim da znam kako treba da postupimo. Predložiću guverneru da svima objavi da je Fejt mrtav. Banditi će vašu devojčicu još držati u životu. Biće zadovoljni što ste im ostvarili plan i neće ništa preduzimati. Nama je to važno, jer ćemo dobiti na vremenu.

U Dženinim očima zasja nada.

– Mister Holideje, ne znam kako da vam zahvalim...

Dok odmahnu rukom.

– Nemojte mi zahvaljivati, već me dobro slušajte. Jedini način da se dokopamo devojčice je da budemo mudriji od njih. Imam na umu odre-

đeni plan, ali moram znati da li ćete pristati da učestvujete u njemu...

– Naravno da hoću! – ubuđeno je izgovorila. – Učiniću sve što tražite, samo da spasem svoje dete.

– Odlično. Ja ću odmah razgovarati sa guvernerom, a onda ćemo razraditi detalje. Kada bi trebalo da se nađete sa tim Hakslijem?

Dženi zabrinuto uzdahnu.

– Ostavili su mi rok do sutra u podne. Rekli su mi da će me Haksli čekati do tada i ni minuta duže.

– Dobro. U tom slučaju, verovatno će tamo biti nekoga. Ne možemo da nagađamo šta su planirali. Ali, sutra u podne je veoma blizu.

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda je Dženi upitala.

– Kažete da je Džeri ranjen?

– Izvući će se, ne brinite!

– Da li je pri svesti?

– Da. Zna šta se desilo i ogočen je na vas.

– Oh, moram da ga vidim i da mu sve objasnim...

– Ne trudite se – presekao je Holidej mirno. – Sve sam mu ispričao, ali ipak mi je rekao da ne želi da vas vidi. Tražio je da se preinači njegov plan za Arizonu i da ga predstave kao udovca. Jasno vam je šta to znači.

– Da. Jasno mi je – odgovorila je i Doku se učinilo da je u njenom glasu osetio prizvuk olakšanja. Izgleda da

joj razlaz sa Fejtom nije teško pao, zaključio je Dok.

– Samo da moje dete bude spase-no...– uzdahnula lje.

* * *

Vebster Moris je prihvatio Holidejev savet i naredio da se izvrše pripreme za Fejtovu sahranu. Svega nekoliko ljudi je bilo prisutno, ali glas o tome se proneo po gradu i okolini, što je i bio cilj Dokovog plana. Znao je da neće biti potrebno mnogo vremena da vest stigne do Džejsona Tejlora i Berta Kvina.

Dok se nadao da će to biti dobro za malu Džodi i da će je Tejlor ostaviti u životu dokle god mu može biti od koristi.

Sledeći korak u planu je bilo lažno bekstvo Dženi Mejson. I tu je sve išlo kako je Dok zamislio. Mlada žena je, tobože, prevarila jednog mladog rendžera i iskrala se iz guvernerove kuće uzimajući kočiju koja je bila spremljena za njegovu ćerku. Na izlazu iz grada se dočepala konja i otišla u nepoznatom pravcu. Naravno, guverner se potrudio da svi saznaju uzbudljivu vest i poslao potere na nekoliko strana. U jednoj grupi su bili Dok Holidej i Gordon, koji su se odmah po izlasku iz grada odvojili od ostalih i pošli prema Kou Gepu. Jahali su što su brže mogli, pretpostavljajući da su zbog cele predsta-

ve izgubili dosta vremena i strepeći za život mlade žene koja je krenula pravo u lavlju čeljust.

I bili su u pravu. Kad su dojahali do planinskog prevoja, Holidej se popeo na jednu stenu i osmotrio prolaz. Ispred sebe je, pored male logorske vatre, ugledao dvojicu bandita sa puškama na dohvat ruke. Jedan od bandita je bio Haksli, dok je drugog Gordon prepoznao kao Komoa, poznatog ubicu i revolveraša. Nije bilo sumnje da čekaju da se pojavi Džodi Mejson i da imaju zadatak da je likvidiraju.

Sporazumevajući se pogledima, Dok i Gordon počеше da se spuštaju niz stenu, stalno misleći na to da Dženi može da se pojavi svakog trenutka. Onda je Gordon nezgodno stao na kamen koji se otkotrljao i za tren su bili otkriveni.

Holidej shvati da će odlučivati delići sekunde. Munjevito je izvukao kolt i nanišanio Hakslija kome je faktor iznenađenje oduzeo vreme. Iako izuzetno brz, bandit je uspeo samo da izvuče kolt, ali se onda bez reči srušio, pogoden u grudi. Gordon nije mogao da bude tako brz, jer je u pokušaju da održi ravnotežu i ne padne, izgubio nekoliko trenutaka. Hitro je čučnuo, i to mu je spasilo život, jer mu je tane fijuknulo iznad glave. Odmah zatim je grmnuo njegov kolt i Komo se uhvatio za grudi. Pokušao

je još jednom da nanišani, ali se presamitio preko obližnje stene.

Za nekoliko sekundi i Holidej i Gordon su bili pored njih. Konstatujući da je Haksli mrtav, čučnuli su kraj Komoa koji je glasno jaukao. Ugleđavši ih, bandit raširi oči od straha.

Gordon se okrete Holideju.

– Idite i sačekajte Dženi, a ja ću pokušati nešto da saznam od ovoga. Ako neće da umire bolno i polako, kazaće mi šta zna.

Dok klimnu glavom i pođe prema prolazu. Uskoro je ugledao oblačić prašine, a odmah zatim je u jahaču prepoznao Dženi Mejson. Podigao je šešir i počeo da maše. Spazio je kako je za trenutak zastala dvoumeći se, a onda je požurila prema njemu. Vide-lo se da ga je prepoznala i na licu joj je zatreperio jedva primetan osmeh. Utom im se pridružio Gordon.

– Propevao je – kazao je tiho. – Tejlor nije daleko, a sa njim je i onaj prokleti Bert. No, najvažnije je da je devojčica dobro – dodao je, obrativši se Dženi.

Ona glasno odahnu, mada joj se na licu ogledao strah.

– Možete li je spasti? – upitala je uzbuđeno.

– Smislićemo nešto – odvrati rendžer.

– Koliko ljudi imaju uz sebe? – interesovao se Dok.

Gordon se lukavo osmehnu.

– U pećini su samo Kvin i Tejlor. Većina ljudi je poslata da proveriti da li je Fejt zaista mrtav. Dvojica su bili ovde u zasedi, a trojica su otišli da vas ubiju, odnosno da dobiju nagradu na koju ste ucenjeni. Osećali su se toliko bezbedno da je samo Kvin ostao sa gazdom.

– Moramo da pođemo – rekao je Dok.

– Idem i ja – dodala je Dženi. – Nemojte mi reći da ne mogu! Džodi je moje dete i zbog nje sam prošla kroz pakao! Ako ne možete da je spasete, okončaćemo zajedno...

Rekavši to, donja usna joj je zadrhtala, a oči se ispunile suzama. Obojica su osetili divljenje prema ovoj ženi zbog njene hrabrosti. Nisu imali srca da je odbiju.

* * *

Pećina se nalazila na kraju jednog slepog kanjona, iznad velike gomile krupnog šljunka. Holidej je znao da ne smeju da čekaju noć, da Tejlor i Kvin ne bi postali sumnjičavi, jer je Dženi rekla da će je Haksli čekati samo do podne.

Zato su zastali i u tišini obukli odeću bandita koju je Gordon poneo, a onda su pojahali njihove konje. Nadali su se da će prići što bliže pećini neprimećeni, jer bi tako imali više šansi za uspeh. Objasnili su Dženi da će je prebaciti preko sedla i da se

mora truditi da ostane nepomična, kako bi zavarali neprijatelja.

Bez problema su došli do podnožja, krećući se putem koji je Komo opisao. Odozgo se čuo glas Berta Kvina.

– Jesi li to ti, Haksli?

Holidej i Gordon se zgledaše, a mlada žena instinktivno podiže glavu.

– Ja sam, Berte – oglasio se Dok, sišavši s konja.

Odmah zatim se začuo kuršum koji mu je odneo šešir s glave. Gurnuo je Dženi, a njegov i Gordonov kolt grmnuše istovremeno.

– Greška, Holideje – doviknuo je Kvin. – Imamo lozinku i tu si se prešao!

Dok opsova i trže se unazad, kašljući od prašine koja mu je uletela u usta. Pokrio je lice šakom i istog časa oseti udar u gornji deo desne mišice. Kolt mu ispade iz ruke. Nije mogao da zadrži ni Dženi koja je sišla s konja i stojeći iza njega, uplašeno posmatrala šta se dešava.

Kvin je stajao na vrhu gomile peska sa puškom koja se još dimila. Pored njega je stajao Džejson Tejlor i držao ispred sebe malu Džodi.

– Mama! – povikala je devojčica, pokušavajući da se istrgne iz Tejlorovih ruku. Obojica bandita su pokušali da je zadrže i to je bilo fatalno. Holidej je iskoristio trenutak i zgrabio Dženin mali revolver koji je dr-

žala u rukama. Začuo se tup prasak i Kvin se uhvatio za grudi. Devojčica je vrisnula i Tejlor se i dalje borio sa njom. Za to vreme, Berta Kvina je sustigao i drugi hitac i telo mu se skotrljalo niz kosinu.

Shvativši šta se desilo, Tejlor je potegao revolver, želeći da nanišani prema Holideju. Ali, instinktivno osećajući da je reč o njenom i majčinom životu, Džodi ga je povukla za ruku i snažno ugrizla. Tejlor zaur-la, trže ruku i ošamari devojčicu od čega se ona zateturala i lagano otkotrljala niz drugu stranu brdašca.

Dok se to dešavalo, Gordon je mirno našao najbolji položaj i već sledećeg trenutka njegov kolt je grmnuo dvaput zaredom. Tejlor je kriknuo kao ranjena zver, pokušavajući da povuče oroz, ali treći hitac ga je zauvek umirio. Nad klancem je zavladala tišina.

Dženi je puzeći niz padinu već stigla do svoje devojčice i jecajući je ljubila po obrazima i licu. Holidej i Gordon su mirno stajali i nekoliko trenutaka bez reči posmatrali ovaj prizor.

– Čini mi se da je najzad sve završeno – prvi se oglasio Gordon.

– I meni tako izgleda – složio se Holidej. Glas mu je zvučao pomalo umorno, ali i zadovoljno što se sve srećno završilo.

Po povratku u Ostin, saznali su da je Fejt ubijen, ali niko nije znao ko je to učinio.

Na neki bizarni način pravda je bila zadovoljena a životi nevinih, spase-ni...

Ovakvi događaji vraćali su Holideju veru u ljude i njihove dobre namere. Dokle god je bilo osoba kakva je Dženi, vredelo je ići sudbini u susret.

KRAJ

Srećni
novogodišnji i
božićni praznici

POTRAŽITE NA KIOSCIMA!

ZVEZDANA SLIKOVNICA

**Edukativna interaktivna
ZVEZDANA SLIKOVNICA**
iz koje učiš, sa kojom se igraš, uz koju uživaš...

MARKETPRINT

ISSN 0353-0000

9 770353 000002

00487

